

بازدید شد
۱۳۸۲

~~۱۳۸۲~~

۱۳۸

مجموعه

۱- مفاصل دانش: نظام البرز احمد

۲- مفاصل دینیه: ضیاء الدین جرجانی

۱۴۵

فهرست شده
کتابخانه

بازرسی شد
۳۶ - ۳۷

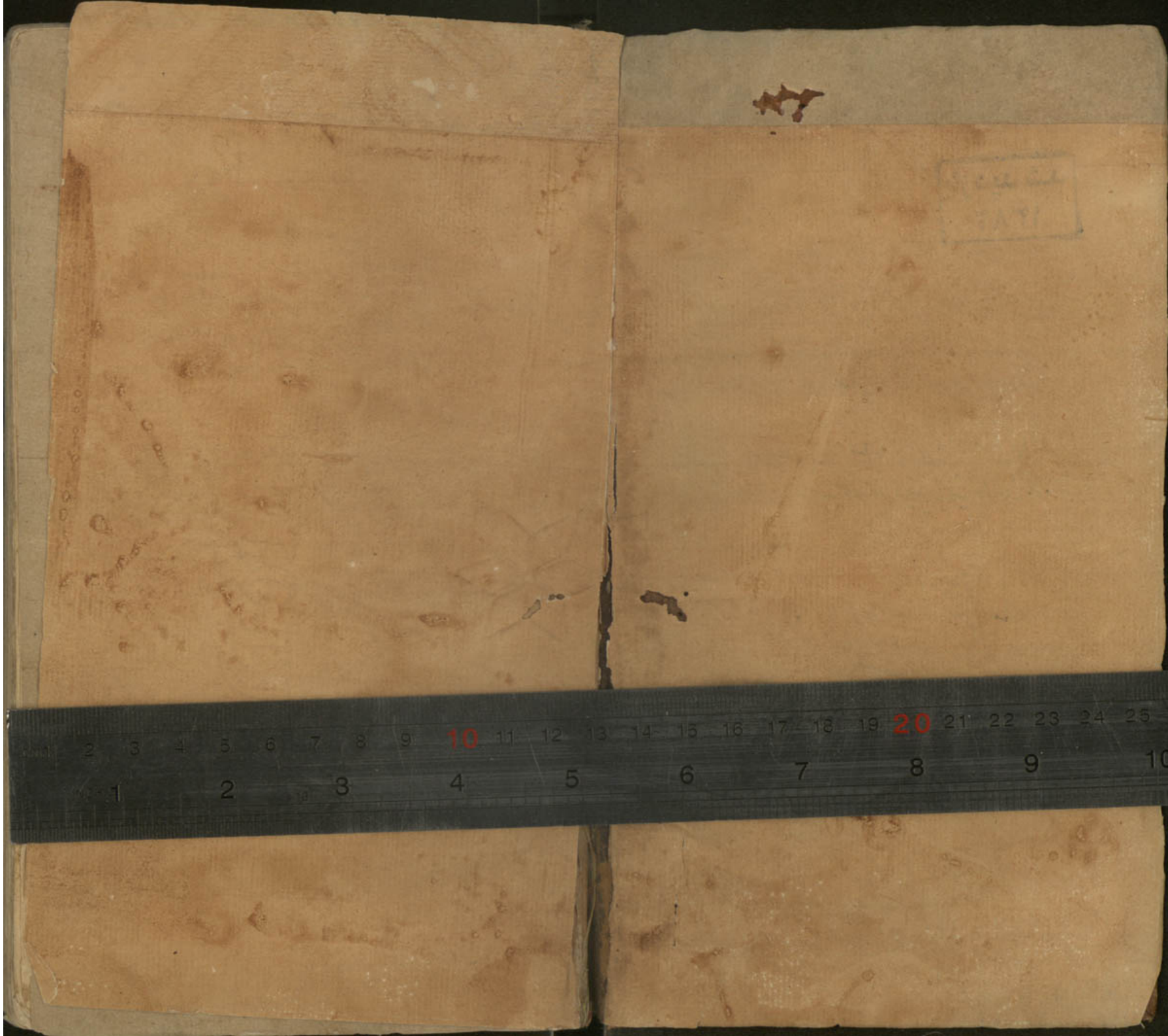
کتابخانه مجلس شورای ملی		
نام کتاب	اصول العقاید و مسائل المنهاج	مؤسسه
مؤلف	نظام البرز احمد	۱۳۰۲
موضوع تألیف		شماره دفتر
شماره قفسه	۳۹۵۹	۲۵۹۲۲
شماره	۳۹۱۷	۹۳۹۹

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتابخانه مجلس شورای ملی

عظی - فهرست شده
۳۹۱۷

Faint rectangular stamp, possibly containing the number 10.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

رساله مضارداً

در فوائد عقلیه

بسم الله الرحمن الرحیم
مؤلف: آقا میرزا محمد تقی
مترجم: آقا میرزا محمد تقی
مطبع: مطبعه آقا میرزا محمد تقی
تاریخ: ۱۲۸۵

مضارداً

۵۲

باموفق و قضاوت تمام
 بسم اصدار سخن از کرم کمال و نهار
 سبک سینه سپاس خاوند چهار کمر این کمال نباید
 جز آنکه خیابان ازل ابد در نور و در آفتاب
 و بر خیزد پشت درین سال هر چند که در عالم براید در وادی معرفت چون
 که تو امور را سبب جبرت باند هیهات هیهات سمند باد پای اندیشه را چه بار
 که به غایت ادهم قسم از قید امکان جسته مطلق العین در عطر و جوب جولان نماید
 و فارسی جهان بجای و است که مجوس سلسله جبرت چگونه
 از حد جیبی بنیاز میدان داری و سوده تک فنا سازد همان که بر غایت
 بکران عزت ازین توانسته کیمت از آن کلکون بصورتی بر روی محله عرض می
 از روی عزت و آنک از بلکه بطریق بیابان و افتخار پروری محله عرض می
 فصاحت مصحح مسجد اقصای رسالت بگو تا از برق بر
 سبحان الذی الی الی الی محرم نهانخانه از فاعلی الی العبد و ما اوحی الی الی الی
 علی و الی المعصومین است یا فایده العز المجلدین نموده
 چنانکه میباید تا عرفانک حق می توانی
 از راه عرفانک تا عرفانک
 و قصور تو

سخن
 بقدرگاه ارمید
 لازم الاذعان بپادشاه دین نیاید
 خورشید کباب طوفان است بگو عرف
 چین شایسته که کشتن کرد سبحان آند زنی نهی بار ملک صورت
 و معنی که بر بنهای اختر سعادت استقامت نمود کرده از شرح نیز آسمان سنبه
 می آید و تخم عدالت بر صوفی زمین فتنه از شرح نیز آسمان سنبه
 و حلقه اطاعت شریعت غرا بگوشتن آن کردن کشتن دور کار لطیف
 بنده مکتب اید و سجد بنیاز عیون بنیاز عیون تا ضمیمه نموده در افتخار بر
 میر بند قصب سبب از کشتگان و ایندگان ربوده و ابواب خراب بر
 خواهندگان کشته و فرغ زهره کشتی از سبب
 عطار در بهرام صولت کشتن تا نام کویان کشته از سبب
 از روی روم و ذکر کشته و از غلغله صیقلی کشته از سبب
 بسیار چینه و سوزنده و نهال محشر از سبب حیات مخالف
 بر آب ندهد همای فلک فسی اوج
 سعادت و اقبال
 شاهپاز

بمضار
والتش مع موسم
کشت و چون موضوع
این فن از اسباب والات عمده
جک و جهاد است چنانکه در کتب
مفترضا این نشانیست که در کتب
فاطر فرغ اعطای کشته روزگار
عرب صوفی الصلوات من الملک ان
و شکت و شادمانه روز بروز
او پیش از آب و باعث رام شدن
شده برضای باب الیاب پوشیده
صحت از بدی کند سهولت کردن
ان لا این راه دشوار چگونگی
بر حیوانات توانست لطفاً داده
بمهوره القیادت نمیده از نواید
والبیغال و اجماع بر مقام
یعنی از ویوایم است

واللغات

واللغات
از برای آنکه سوار
شود و زینت بوده باشد
و شکت که این از کتب
که در روزنامه علم از کتب
مفترضا که در کتب از کتب
و چون فایده سوار از کتب
در لغت ثعلبی از کتب
که چون حضرت جعفر
که بچاهم از خلقی با و نیم
بندهگان فرمانبردار کردیم
از آن با گرفت و از آن قبضه
افزیده ام و خبر و برکت در روی
در پشت تو قرار دادیم و تو
بر تو دل خداوند از او خواهی
هر چه بود که این از کتب
انگاه چون ملا که صفت اسب
تسبیح میکنیم
و تحب

۱۴
مجتب است که سبب
استغفار آنها از نماز غافل شده
بعد از آن استغفار نمودند از نماز غافل شده
و لا اعتناق پس شروع کرد در شرح کردن باب فبا کرد در نماز سبب
و لا اعتناق و هم بیان او که با بی نظری نماز است ان وقت شده بود در این شرح کردن
هم آن حضرت و هم بیان او که در درین اثبات و لفظ سبوق و اعتناق که بصیغ جمع وارد شده با اعتبار
بجای وضو است نفس بود در بیان او که در حدیث مذکور جهاد با دشمنان است هیچ جهاد با
انچه علت آنست که مراد از لفظ جهاد در حدیث مذکور جهاد با دشمنان است هیچ جهاد با
وارد شده و ممکن است که مراد از دشمنان بنابر حدیث مذکور جهاد با دشمنان است هیچ جهاد با
اسب باعث توانا و اولاد از دشمنان بنابر حدیث مذکور جهاد با دشمنان است هیچ جهاد با
و از بیعت در قیمت غنایم سپاده را یک سهم میدهند و سوار را سه سهم یا سه حصه
مذایب فقها درین مسأله اگر شخصی از اسب در جهاد است که در هر ماه سه شلرم
بیکر بود و احتمال بکردار می نمود و منقرض است از آن که در هر ماه سه شلرم
از روایات دیگر استغفار می نمود و منقرض است از آن که در هر ماه سه شلرم
نوع از منفعت باشد پس مجموع حدیث است لازم آن خواهد بود و اصل
و در کتاب مذکور از آن حضرت منقول است که
اعتنا را از رزق مع صاحب الدایم
یعنی روزی عالم را که بده
حق است

۱۵
از این مخصوص
صاحبان چهار باب است از این
از آن حضرت فرمودند از شهری دایه فان نفضنا لک ربنا
از صاحب و فرمودند از شهری دایه فان نفضنا لک ربنا
عنا انما یعنی خدای بر تو مبرند و باز از آن حضرت اخوانه یعنی از جمله سعادتمندی مومن است
بود روزی آن خدای بر تو مبرند و باز از آن حضرت اخوانه یعنی از جمله سعادتمندی مومن است
المومن دایه که بسیار است و در کارهای خود در آوردن حقوق برادران را خود را در آورد
که چهار بابی داشته باشند سوار و در کارهای خود در آوردن حقوق برادران را خود را در آورد
است که در بیماری و ادین از سرفروش بر مواضع مقرزیدیدین است ان زود و در روزی ان
کاف و نهذب ان حضرت رواست شد که من استری دایه کان لظهور با و عا
از قبا یعنی هر کسی خدای کند چهار بابی است ان از برای او خواهد بود و روزی ان
بر خدایست و در کاف و نهذب و کتاب من لا یحضر الفقیه از آن حضرت مذکور است
که خطاب بنسب عیان فرموده اخذوا الدایه فلانها کربن که زنی است و کار با سبب
عنا احدی من ذلک یعنی بیدار کنید چهار بابی بدست که زنی است و کار با سبب
آن ساقه می نمود و روزی ان بر خدایست که من زیط فرت عقیقا مجتبت عن کل
علاجه حیه و انما سر ویت که من زیط فرت عقیقا مجتبت عن کل
و من از سبط عقیقا مجتبت عن کل
سبب ان کتاب
نوع است

از تکرار
 با یکدیگر
 حاجت او دفع عدو محبت
 در کل یوم سینه و احدی و کربت
 یعنی هر کس کند این اعمال او سهولتی
 میشود در روزنامه اعمال او سهولتی
 و نوشته میشود برای او صفت خوب و هر کس
 گویند در روزنامه اعمال او سهولتی
 در میان بعضی از علماء است
 در جای خود مذکور میشود
 از دندانها بدو کلاس
 و شش زبرک شش بالا
 از بالا در لغت عرب
 بر اطراف است
 و نرم میباشد
 سال سیم شروع
 بزرگ بر آید
 واسطه است
 برای و در سال
 دیگر

بیعیات
 چنانکه در اول سال
 اتفاق میشود
 دلالت علامت
 کتب این فن
 شود و در سال
 بدان رنگ
 و در سیزده سال
 شود و در سال
 و نشانی از آنکه
 نشانی یا شروع
 و در سی و هفتم
 کلاس با این سن
 بسیاری در نسخها
 با عیار از یکدیگر
 نوشته شده

و این قسم از جوار نام اصول
 قله الوان نژاد شده و از این
 سفید را سبب گویند بعضی این و این
 و دست و پا چینیها و دم و بال و سبب آن سبب
 باشد سبب خوبت و مبارکت و کاردت و پا و سبب آن سبب
 ضعیف است بسیارند و از رنگها آنچه برش باشد یعنی نقطه های کوچک
 مخالف رنگ اصل بدن داشته باشد جدا از خوب است و همچنین در بعضی
 کوچک نقطه های بزرگ باشد و ملغمه بجز این آن نقطه ها که در گردن
 و همچنین ابلق و چین شده است که سبب سبب عریض و ابلق بسیارند این
 غلاصه الوان و معانی جهت هر یک از رنگها می مذکور است که در کتاب
 نام قرار داده اند و چون در خود بدی فرقی جدا آن ذکر کرده اند از جهت
 مذکور شد و موافقت با ب احوال که فیضین نقل کرده است شده اند و از
 بجوار از آنکه با مردان چهار جهت و جدال بسیار نمود و اکثر آنکه او شده اند و از
 بر وارد ادوات کمر و آن از پد او میرفتند در آنهای که چنان غلام خود را نمود
 پس این از آن کمر و آن کسی جدا شده و با نزدیک سبب یا نه غلام کف
 مردی بر سبب سفیدی سوار از آنکه سبب افتاده و با نزدیک شده
 شبیهان شود آفتاب شد و غلام را کف رو
 با آفتاب بر آن که سبب سفید است
 معاد آفتاب
 ندارد

از سبب سفید
 غلام را نمود و از این
 غلام بعد از آنکه حلقه کف شخصی سبب
 سبب سوار است و از این که این که سبب سبب
 فرمود میان کل زمین است بر آن که سبب سبب
 توانا تر دارد و بعد از آنکه از غلام سبب سبب
 برسد فرمود میان سنگستان و زمین سبب سبب
 بعد از خطه با سبب غلام کف شبیهان میدانت که سبب سبب
 بر سبب کت کوار بود و چون شبیهان میدانت که سبب سبب
 و با چگونگی نماند و سبب خود را بجماع در کرد و نمود تا بجا می آید
 باز شد آن مرد را قبلی رس سبب و باز شروع در کرد و نمود تا بجا می آید
باب چهارم در ذکر غره و تجلیل و سبب
 بجات یافت شود هر کسی که بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ
 الوان یافت که بر سبب سبب با بال باشد از آنکه سبب و سبب و سبب و سبب
 و سفیدی که بر سبب سبب با بال باشد از آنکه سبب و سبب و سبب و سبب
 پیش از آنکه بعد در سبب کوچکتر باشد از آنکه سبب و سبب و سبب و سبب
 باشد از آنکه غره سبب که گویند و سفیدی که بر سبب سبب
 یاد و با یکدیگر است یاد و دست و یکپا باشد
 از آنکه تجلیل و سبب
 گویند

والبخل الاول ان يكون بغيره سائبا
والثاني سائبا على حال بغيره ودرنا حاشيت نزما
 انچه بزرگ باشد از جاريان كمالاغ و استر كرك و عجين و خوش ميدانم سفیدی پخته نازا
 نت در سفید را در لالغ و استر كرك و عجين و خوش ميدانم سفیدی پخته نازا
در استر كرك تا سبزی رسیده باشد و بر تقدیر بغيره خواه رسیده و خواه نرسیده باشد
خودان ان نیت و نیز در کتاب من لا یحضر الفقه از ان امام معصوم مرویت كرتن از سبط
وقت التفرغ و افرح فان كان اخر با الة بوضع في قلوبه فهو حلال و لم یجلب
 قوما دام ذالك الفرس فی وادامه ملكه حلال است باشد و بخل حلال است و بخل حلال است
 اسب اشقوی صاحب فخر باعزیه لیس كل شرة سبب بود است باشد و بخل حلال است و بخل حلال است
یا ای ان باشد و نیز میارم ان او داخل خانه او نمیشود و این تمهیدی است از سبب
خانه باشد و تا مالک ان باشد ظلم داخل خانه او نمیشود و این تمهیدی است از سبب
 اول مذکور شد و نیز در کتاب مذکور از حضرت بزرگوار و قضی احد حاجت بجز سبب از خانه
غیر سبب اول العذرة فلقه وقت التفرغ اوضح بورك لولا بوم و ان كانت العذرة
 خود یا خانه دیگری غیضه خود بیرون رود در اول روز خورد
 بر سبب اشقوی سفیدی به پیشانی یا برکت و پای
 آن باشد ببارت برای او از وزن
 و اگر ان اسب غزه
 ساید باشد

اشقوی

باشد
 نام روز عین
 و ت دنا نیت و نیت
 انروز نیکو خشنود و در این است آنچه در حدیث
 نغیر صاحب است و در حدیث
 وارد شده و از کتاب عین معلوم است که در حدیث
 میمون و مبارک خصوص سبب چهار است و سبب چهارم
 بالای آن سفید باشد و عین کوبند از هر یک بوده باشد بسیار است
 بزرگ بین کران مطلق همین کوبند از هر یک بوده باشد بسیار است
 سفید باشد و با سفید باشد از ان اعظم میگویند و اگر یک سفید باشد و یک
 کوبند از سفید باشد چند زاید باشد از ان حالت پیش از سفید باشد و اگر
 دانند خصوص اگر یکی راست باشد اگر ان حالت پیش از سفید باشد و اگر
 و بدین معنی است و اگر یک است و یکی خلاف یکدیگر باشد بجز در حدیث و پای
 از جب ان اشکال اسب را اشکال میگویند و در مطلق گفته اند و آنچه اول مذکور شد صحیح
 مطلق و باطل مجمل و بعضی که از آن مجمل و باطل مطلق گفته اند و در حدیث و بعضی
 و بعضی گفته اند که اشکال سفیدی در پیشانی است و در حدیث گفته اند که کوبند و بعضی
 که در پیشانی موی چند سبب است و در حدیث گفته اند که کوبند و بعضی
 اگر بعضی غزه خط سفید از چشم تا چشم کشیده باشد یا در پیشانی
 این هر دو رسم را بدیدند
 و استر بود

وضوح
 که چشم کور باشد
 که از اجنبی که زبانت خست
 باشد در اندرون بدان یا در خصم مویهای بسیار
 و همچنین آسب که زبانت خست
 باشد یا در سپاه چشم لفظها سرد یا در سفید یا در سفید چشم لفظها سرد
 سپاه باشد و همچنین اگر غضب از راه مویهای سفید باشد است و الا خنجر از مکر و نیت و آسب
 میدانند و بعضی گفته اند اعلم که چشم سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است
 سبزه اش بقدر یک شب یا کمتر یا بیشتر چشم سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است
 در کار آنچه نخلق بسیار است اما در کار کوشش آسب مویهای سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است و آسب مویهای سفید باشد است
 و بقدر خود بلند و از یک یک در و تنگ مایل افتادن شود نباشد و یک یک از دور مایل و یک یک از یک یک
 راست با جب مایل و بخش موی کاکست از سرد مویان دور مایل و یک یک از دور مایل و یک یک از دور مایل
 میان دو کوشش که محل سینه موی کاکست چون پیش از شیره و کاه و پهن و دور مایل و یک یک از دور مایل و یک یک از دور مایل
 نباشد و موی کاکست بلند و پیش از یک کوشش و پر مایل و برآمد که بالای چشم زیاد و بلند
 که در استخوان بالای چشم است تنگ و پر مایل و برآمد که بالای چشم زیاد و بلند و در وقت
 نباید و چشم هر چند سبزه و صاف باشد مانند چشم آهو بهتر است و در وقت
 نگاه کردن باید نظر بلند و چشم رکت ده دارد و متذکرا کند و اگر بعد از آن
 و اندر که بسیار چشم را تنگ و نظر را افتاده در آینه باشد
 یا یک چشم نگاه کند و دردی را چنان
 چشم مایل دارد
 چندان

عینیت
 و یک چشم تنگ
 تنگ باید از غلظت باشد که
 بچشم چشم لبین و نوار یک یک در عیبی
 عطیت و باید از زرد و زرد چشم و یک کوشش نباشد
 کور نباشد و استخوان بینی است و یک کوشش نباشد
 و در وقت گذشت باشد و سور خهای بینی چشم است و یک کوشش نباشد
 بهتر است و بسیار یک یک بلند و در آن موضع کردن دندانها می افتند و یک کوشش نباشد
 و این باشد و میان ب و پیش از هر چند دوزخ و ضعیف تر باشد و یک کوشش نباشد
 یک کوشش و نازک است و بلند و اوخته و ضعیف است که عرب از فایق کوین بلند باید که از آنجا بلند
 سر مکنزد و از آن کردن جای که بر پسته است که عرب از فایق کوین بلند باید که از آنجا بلند
 باشد تمام کردن بلند خواهد بود کردن بسیارند که آنجا موی ضعیف مایل را در هر چند موی از
 و از کوشش پاره کردن خواهد بود کردن از پشت افزون تر بلند تر و مایل است
 باشد بهتر و دلیل قوت کردن خواهد بود کردن از پشت افزون تر بلند تر و مایل است
 کوتاه و کرد باشد معیوب میدانند و جمع کردن باشد موی کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر
 بر آمده نماید و اگر اصل کردن با مایل است آن ده باشد موی کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر
 بلند و از آن ز دور و تنگ موی کوشش و پسته کوتاه و یک کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر
 دست زنده است را نازد و در کوشش مایل است و پسته کوتاه و یک کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر
 کوتاه و در اسب ز بلند باید و در آن موی کوشش و پسته کوتاه و یک کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر
 و در پسته کوتاه و یک کوشش و افتاده و سخت باید چنانکه اگر

کشتن
تکلیف یک مشت زرد
علامت جلدی و تنزلیت پس
پرسیدند چون درستی که خواهد مرد گفت
بر آنکه سون این پیش تکلیف در نفس زدن عاقلینند
بیماری ششم در دوا بر وسایل علامت در چهار موضع با تفاف نوم و در صورت
باعتبار شب است آنرا دایره گویند و دایره در چهار موضع با تفاف نوم و در صورت
اول میان سینه **دوم** در شش با حلالان **سوم** در طرف ان از جانب راست از جبهه
دوم خود را نیز بغیر هرگاه **چهارم** پیش از و چنین گفته اند که اگر در میان پیش از یکبار به باشد خوب
اما اگر دایره باشد بسیار بد است و دیگر دایره اگر در طرف راست و چپ در زیر کوشش آمده اگر
از مافوق گفته اند بر هر استخوان که از طرف کامل اگر در دایره باشد بسیار
دایره باشد بد است و در بالای پیش از نیز به دایره باشد بد است که اگر در پیش از کوشش
خوبت و اگر یکبار به باشد با اصل در ان موضع دایره باشد چنین گفته اند که اگر در دایره باشد
با چشم باشد و اگر در عرض کردن دایره در زیر کردن از طرف سینه اگر دایره باشد
و اگر بر یا سینه نیز یکبار است خوبت و در زیر کردن دایره که در است مخصوص جانب باشد
و بر هر پنج که با کواکب است دایره بر آن باشد چون اگر دایره باشد
بعضی گفته اند که اگر در ان دایره باشد و اگر در جانب است
و اگر در جانب است

۱۰۰

اوقات سخن
دیدید بسیارند و آنچه
که بر دوا نام فرود رفت در ان باشد بسیار است و از
اهل منقولات که دایره در ان باشد بسیار است و همچنین
و آنچه که روی و سینه اصل دایره در ان باشد که در سینه است و چنان در ان
در اعصاب و دایره در ان بسیار است و دایره در ان باشد که در سینه است و چنان در ان
از طرف ان در ان بسیار است و دایره در ان باشد که در سینه است و چنان در ان
یا نکرده و بداند ان در کمان دارد و خوب میداند و دعوی میکند که اگر کسی منصف باین علامت
و بعضی علامات دیگر کمان دارد و خوب میداند و دعوی میکند که اگر کسی منصف باین علامت
السیه در ان باشد هرگز بیمار نشود و هر یک که در ان منقولات که طایفه از اهل منقولات
در ان کذب ان تا مل ندارد و هر یک که در ان منقولات که طایفه از اهل منقولات
لطف است که در عدل بودند و شکر است در بعضی موضع در ان منقولات که طایفه از اهل منقولات
اسب را دیدند رغبت تمام در ان نمودند و بسیار در ان منقولات که طایفه از اهل منقولات
پوسته است آنچه باین علامت که در ان اسب چه خود دارد گفتند که
عمر میکند هرگز و غنا که در ان منقولات که طایفه از اهل منقولات
و بعد از ان بجانب
هند

و عشت
 بساعت برآید
 نذوق نطفه را ز بودی تمام بخورد و نطفه
 که با عطف را ز بودی تمام بخورد و نطفه
 کند و در هیچ یک بر دیگری از طرفین
 در طریق عام از حضرت رسالت صلی الله علیه و آله از غیب و ازین
 مادیان روایت شده از جهت کرم منفعت کوری حاصل میشود و هم که در
 و یک از شجاعان عرب نقل کرده اند که در جنگی که بر سر سوار شدند از سبب این
 بر اسبند گفت فلان کس از غیب در شای کرم است و در بین بول را بچسبند و در بعضی مطلقا
 بزرگ جلا فطیان که هرگاه ضرر داشته باشد از اسب بپوشد و از فدا منقول است
 بهتر میباشد از جهت که توانا و صبور میباشد و آنچه حقیقی بپوشد و از فدا منقول است
 که در غارها و شبها و چون سوار بر مویز افتاد و بهنگام طلب باشد مایل میباشد و در
 و جهت اسب خفی از جهت که صبر و تحمل در جنگ بیشتر دارد و اگر اسب خفوی
 قابل علاج نیست چون در جنگ خفق اسب مذکور میشود از آن جهت
 کردی و کوری و کنگه با این طریق معلوم
 میشود که از او از آن
 و اشکال

انرا

موجب
 مادیان از اسبند شمشیر و از جهت
 است که جب باشد یعنی در داخل شدن
 با برآوردن بجایای بلند است جب را بشکند از در این
 عیب است که از دراصل خلقت میباشد اما آنچه از آن حادث میشود **اول**
 اول است که از همه بدتر است آن چنان باشد که در موضعین است و هر چند تا زمان
 از آن حرکت نکند **دو** زسنکه که از همه چیز با برید **دو** دندان گرفتن و گذردن و گاه باشد که
 چون سباع شود **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 ناخوش کند و سوار از شتر بافتادن کند **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 کند و گاه باشد که هر دو طرف رود و بهر چه در است زود **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 و گاه اینهمه نسبت به بعضی خاص باشد بربب عداوت که بعضی اسبان
 طبع میشوند **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 و سخت نمیشد و تاب ریاضت میدارند **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 است و با پایاز کامی و گاه علت آن از امراض سینه باشد **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 با در رکب روان **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد **دو** که در شتر چنانکه در موضعین باشد
 در آلودگی ببول و سیرت منها ایچون نیز
 واقع شود و هر یک از عیوب
 مذکور علاج

انرا

میزان
 و معالجات در موضع
 احول را از جهت عیب شمرده اند اگر چه بی عیب
 اما آب احول بسیار تزیینت و تزیینت و تزیینت
 بود **مصلح دوم** در آداب تزیینت است
 مرکب آن نیز تزیینت است
 و تزیینت که تا یک ماه از آنکه سال است
 بهتر است و مادیات پیش از آنکه سال است
 سیم قوی میگرد و پس از آن که سال است
 و بی وقت خواهد بود و باید که اول مادیات
 و بعد از آن قخل و مادیات که در بعد از وقت
 کرد و بعد از آنکه قخل که موقت است
 و همچنین تا سه نوبت پس از آنکه در وقت
 مستحکم میبود و علامت آنست که غیبت ندارد و قخل را مانع نمیشود و علامت یعنی
 اگر سببها سببها میبود و چنین گفته اند که اگر از جانب راست یعنی
 از سببهای راست نزع در دروم سببها کرده
 ز خواهد بود و الا ماده و از رویان
 منقول است که وقت
 اجتماع

کریه
 جناب بود
 که ماده صورت منسوب
 و نیز از آنست که نقل شده که بهترین
 اوقات جهت قخل افکندن چهار ماهه کانون الاق
 و شب اول و از رویان است که بیرون بگذرد از نور و طلال
 با انجام میرسد و فارسی است که مجموع سه ماه و یک روز و افشش از بیست و
 دوم از ماه ناپهت و ظاهر آنست که در اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم
 قبل از نور و زناست و ظاهر آنست که در اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم
 که ملاحظه حال کرده اند که در وقت اعتدال هوا اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم
 که از آن ماه غیبشان در آن زمان خلاف کرده اند و موقت است که در اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم
 و یازده روز و طایفه دوازده ماهه که در اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم
 باید که در آن وقت مادیات را در خود و اگر سبب است تا با مانع شود و قابل سواری شود و در وقت
 بهتر است که یک سال یا در خود و اگر سبب است تا با مانع شود و قابل سواری شود و در وقت
 بر او شش اند و بعضی از مادیات را در خود و اگر سبب است تا با مانع شود و قابل سواری شود و در وقت
 بدین و مویش صاف که در شیر کاه و اگر غرض است که در خود و اگر سبب است تا با مانع شود و قابل سواری شود و در وقت
 و سخن استخوان مطلب باشد و نیز شیر در خود و اگر سبب است تا با مانع شود و قابل سواری شود و در وقت
 عادت میزند بعد از آنکه استخوان بقدر سخت نرسد
 باشد چه میزند از جهت آزار است
 خوب بکتر و کینه
 سینه

سوار را بنیاد زار
 که سوار را بنیاد زار
 و این قسم قابل علاج نیست در آن
 نیز لطایف نیرات تا نیز یکدیگر و چنین است
 شده که در شب معراج هیچ یک از حضرت سالت صاعقه علیه
 و آله اراده سوار می نمود و آن تکوین کرد پس چون عجل علیه
 گذارنده گفت که سوار را از آنجا بکنید خود سوار شد و آن جمع اعضا می بود و در آن وقت
 ظاهر شد بر او سوار گشت و بعضی سواران مانع از نزول میباشند و سوار گشت از وقت سوار
 بگذرد مانع فرود آمدن سوار باشد و اگر علتش آنست که در وقت سوار گشت از وقت سوار
 ظاهر شد بر او سوار گشت و در آن وقت سوار گشت از وقت سوار
 که در آن وقت سوار گشت از وقت سوار گشت از وقت سوار
 از آن وقت سوار گشت از وقت سوار گشت از وقت سوار
 نباشد و اگر سببش خشک است و سوار گشت از وقت سوار
 بهتر است که اگر سوار گشت از وقت سوار گشت از وقت سوار
 زیاد تر یکدیگر و از جانب دیگر و اگر
 معجزه از طرفش متقوا
 باشد

مکنه

چنانکه در وقت سوار گشت از وقت سوار
 و طرف تا از یک جا نیز یاد گرفته اند و گفته اند
 که اگر چند نوبت چنین کنند آن سوار را در سوار گشت از وقت سوار
 ارادت آن کاما باشد از نوبت سوار گشت از وقت سوار
 لا یجوز العقیقه از وضع معارف و عقابین امام عقیقه سوار گشت از وقت سوار
 علی العون رولا نظیر باع انفا و فائنه سوار گشت از وقت سوار
 و من نیز در دم گران از نوبت سوار گشت از وقت سوار
 و در کافه منقول است که هرگاه که در سوار گشت از وقت سوار
 بیخون المسلم فی السموات و الارض طوعا و کراها سوار گشت از وقت سوار
 و حال اکرم خدا را کردن نهاده هر کس در آسمانها و در زمین است سوار گشت از وقت سوار
 و همه بسوی او باز گردیده میشوند و در تفسیر این آیه بعضی گفته اند نقلین
 زمین بر عیبت و فریاد و درای می نمودند و طایفه دیگر می گویند که عیبت از تمام است عیبت و اقدس علم
 و بعضی می گویند که عیبت از تمام است عیبت و اقدس علم
چهارم در آداب آب و علف در این جهت سوار گشت از وقت سوار
 لا غرضه علف گشته باید در او تا فریاد در دو در هر سال
 اقل جهت بود علف دادن افراط
 فاسد را دفع
 بکند

قطع ۵۵
 آن با سبب نماند
 تا آنکه از مردم حکم بیضای شدن
 اسبها در آن مسافت کند و عربان
 در زمین هموار اکثر اوقات زیاد از حد بیاض
 سفر نیز کرده اند که چاه هزاره بیاض
 معلوم باشد با سبب بیاضی که بیان
 پایان مشخص باشد مگر در دوین
 احتمال دیگر داشته باشد که در بعضی
 و چنان نباشد که زیادیم بعضی از آنها
 از یک جنس یعنی همه اسب با جمیع
 دارند که دو انیدان اسب عربی با
 باشد از یک جنس بودن نیز از هم
 بالاع و شتر باقیل جایز خواهد بود
 پس اگر آنکه کسی سوار باشد بدو
 شروع در دو انیدان کند و هیچکس
 باشد پس اگر دو پونه یا سفید که
 بود **دوم** آنکه

۵۶
 که بیان
 که در سینه خواه
 نقد خواهد چسب معین معلوم
 باشد و قابل علاج تواند بود **دوم** آنکه
 بطریقینند که در پیش رفتن اسید
 بخت بچانه قرار میدهند باطل خواهد بود
 از آن جهت کسی از غلبه نماند
 سوار توهم یا اسب خود را که
 بدین در اسب دو نام معلومند
 و شکر نه و آنجا و زردن بر وسط
 در رنگین و در انیدان زردن
 و باطل عقدا و بعد از آنکه خصوصیات
 و سینه سوزان در هیچ باب
 بدو است همین چند که گفته شد
 مشهور را در این باب که
 مذکور است و اغلب
 سوارانند

۵۷ خانکه
 از حضرت علی علیه السلام نرسد تمام
 عاقبتا و علی علیه السلام تمام
 و بدین سبب آنحضرت را راکب چهار میگویند
 در کتاب کا در آنحضرت از ابوالموین علی علیه السلام نقل کرده که با حضرت نوح در آن روز بود
 که حضرت رسالت صاعقه را در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 در روزی که حضرت رسالت صاعقه را در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 کرد روزی حضرت نوح در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 و قائم این ابن ابی ولاد خواهد شد پس غنیمت شکر خدا را از این سعادت مراد و از آن روز با حضرت
 از ابوالموین علی علیه السلام روایت کرد در روزی که حضرت رسالت صاعقه را در آن روز با حضرت
 و نمود و غنیمت شکر خدا را از این سعادت مراد و از آن روز با حضرت
 در کتاب ماکور از معدن معارف و الاغان و حقه الامام جعفر صادق علیه السلام روایت شد
 الاغ وارد شدند بهترین افام مهربان و الاغان و حقه الامام جعفر صادق علیه السلام روایت شد
 در آن زمان قبول بیت نیکند و الاغان و حقه الامام جعفر صادق علیه السلام روایت شد
 بکار آمد و گوید این مناسبت که او تیک عرض اظهار شجاعت و عدم اراده
 کرد در نظر خصم باشد اما در قطع منافقان و رصود و استرا
 در سوار شتر از سبب کتبت و دلالت
 بشکل استر است
 و اینها

۵۸
 بهترین
 آن است که
 خود خجیب باشد و از آنکه در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 بر اسب است و حاصل میبود که در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 و بالاغ نشینند و از آنکه در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 این پر دارد و از جهت که در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 منقطع الفل نشینند و در بعضی روایات از ابوالموین علی علیه السلام نقل شد
 مانند سایر حیوانات جلز و تندز بود حضرت خلیل نقیبه کرد و منقطع
 علی علیه السلام از سایر حیوانات و نوع حاصل شود و قطع الفل خواهد بود پس آنرا
 و بعضی گفته اند هر نوع از آنکه در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 که از زبان آنحضرت روایت شد و آنحضرت در بیاض محتاج متذکر است که در آن روز با حضرت
 در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود و آنحضرت در بیاض محتاج متذکر است که در آن روز با حضرت
 قبول بیت کند و از آنکه در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 بعضی گفته اند هر نوع از آنکه در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 افکنند از چه زود در هوا سبک شود اما در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود
 و بعد از آن که بود است و آنچه از علامات غزه و خجیب نقل کرده اند
 در آن روز با حضرت نوح در آن روز بود و آنحضرت در بیاض محتاج متذکر است که در آن روز با حضرت
 در حدیث مذکور شد
 و در احکام
 بیان

از کرب و غم و غم و غم
 میشود که امروز در ولایت ایران
 معارضت و این قسم کشیدن بار بار می
 سکین حال توانا موقت در دارا مار قناری کشید بر
 نوز و بیلت و در هوا گرم زود جا فویند و کاز چون است قطع النمل
 پیشتر و اگر نفع بهر سد خلق و بی فایده خواهد بود و از جمله مگر فکالت که با حال
 قوت و نمودندی با بزرگ فضا زینت میزد و زود چون در اینجا افتد و یکروز در سنج
 نفل کرده اند که گویا بر آتش کشند و سکنک انواع نوح و از آرزو بر آب و علف میبرد و روز
 و تشنگی غالب کرد و تخم آید و با خوب و سکنک انواع نوح و از آرزو بر آب و علف میبرد و روز
 تخم دیگر آید و شخص از دور در دانه پیدا میشود و اظهار همان مهر با نیکی
 دیگر باز بعد از نوح و از آرزو بر آب و علف میبرد و روز
 و چون چند روز مکرر از نفع محقق میشود با شخص دوم الفت میگیرد و در وقت
 و سکون بر او میگذرد و با بزرگ است زده ادرک مطلب میباشد و آن دو قسم
 قسم اول در فرطوم او زیاد مانده است و در وقت قسم ثانیه کجا و برود و خصوص
 اول نهایت توانا موقت در دارا مار قناری کشید بر
 و این جهت در جنگ خدا را بجای آورد و گاه باشد
 که سفری عظیم بسیار خود را
 چه اگر از شکر
 و سخن

از کرب و غم

خطونش
 رسد همان خطی است
 یکدوب که شوق قلب خود
 شده تمام در این بین کند و در تقام
 واحادیت چنین مذکور است که در سال تولد حضرت
 پناه صلح اعدایه را با پادشاه حبه کشید و چون عبدالمطلب را در چو گاه دیدند بغارت کردند
 کردانید و فیض نمودندی از آنش محمد بود بقصد عبدالمطلب را در چو گاه دیدند بغارت کردند
 روانه داشت چون بگوید که رسیدند نشان آنکه در آن سال تمام سبب لاریت آن در توب
 چون ایچر عبدالمطلب سبب متوجه آن نشکر داشت تا او را با کمال توفیر تعظیم بچشم
 و سوال کردند که چه مطلب آید که گفت بجهت بازخواست نشان آنکه در آن سال تمام سبب لاریت آن در توب
 ماند و گفت من بقصد فرای خانه که بر اهل کلمه استند آمد نام و توب لاریت آن در توب
 بالاتماس جواب نکردن آن خانه که بر اهل کلمه استند آمد نام و توب لاریت آن در توب
 من خداوند شترانم و خانه که بر اهل کلمه استند آمد نام و توب لاریت آن در توب
 که شترانم و در شترانم و در شترانم و در شترانم و در شترانم و در شترانم و در شترانم
 و این کلمه ایست که در آن کلمه استند آمد نام و توب لاریت آن در توب
 رسیده قبل از آنکه متوجه بگردد و چون بچشم
 تلاش کرد و در شترانم
 رفت

کنند
 و اگر آب پاپوار
 در بعد از وقت بخت
 آن میشود که بر طرف لب در زیر
 سوراخی می آید و از آنجا که مانند سوراخ است
 و نفس تنگ میشود و بخوابد و از آنجا که مانند سوراخ است
 آنست که آن دو موضع را شکاف آن دو بر اندک از برون او نیز در یک سوراخ
باب دوم در جوامع و درم حلق و سینها با جدام علامت آنست که زبان بسیار
 در چشمها در کواختر و آب را که از عادت دهند و از آنجا که مانند سوراخ است
 حلقش تنگ میشود و از آنجا که مانند سوراخ است
 بیرون کرده و از جبهه باز کرده و تخم مرغ به بند و اما سر که از آنجا که مانند سوراخ است
 زیاد میشود و آب از پیش آنست **علاج** هفت عدد تخم مرغ در سر که از آنجا که مانند سوراخ است
 تا بسیار کم و نماز کند پس در وقت که آنجا که مانند سوراخ است
 تخفیف باید قدر مویز را در آن بران کند و بار زینا و غسل و روغن بنفشه
 ساخته بر انداختن **علاج** آنست که سره را قطع دارد و اگر سبب از آنست
 در روز و هوا که زیاد میشود **علاج** سه رطل زرد کوبیده و در غم که با یکدیگر
 نموده و با یکدیگر کوبیده و در سر که از آنجا که مانند سوراخ است
 باشد که در چشم کله زرد و از آنجا که مانند سوراخ است
 بود و یکدیگر
 جبهه

علامت آنست که پاپوار
 سره میکند **علاج** آنست که پاپوار
 کند و ملاطفت کند از آنجا که مانند سوراخ است
 او نیز و الا چند روز بکشد و علقه زرد به بند کردن
 و گاه باشد که هوا زرد که باعث سرخ شدن و اما اندرون کلو درم کند
 چون خاک در فک در سینه هم سره را قدرت بر سره شده باشد و این مرض
 سفاهه کو بند از زرد **علاج** نکند ملاطفت کند و آنرا سبب آنست که زبان
 آب با هوای سرد در وقت عرق حادث میشود **علاج** حوله سفید را خوب
 بیرون کند چون نم نم شود بنفشه زرد تا هر چه که در آنست باشد دفع شود
 مطلق و نمک کوفته پر کند و قسم دیگر از هوا زرد که بسیار است که باعث خشک کردن
 و گوش سبز میشود در زیر زمین نریسد و چشم بر هم نماند زرد و گوش چشم
 و هم مایل دارد و این قسم را قیصر کوبید **علاج** سرای گوش آنست که
 و بعضی وقت گوش سره را شش میان پشت در استخوان دم نیده تمام بدن
 زرد کند و در خانه گرم تاریک باید بست و سر را در روغن کلمه که در آنست
 بمالند و نمک سبز و حلت و زرد که کباب و کافور از هر یک در آنست
 سیاه بخورم کوفته با هم که اخته بسیار بند و خوردن
 دهند و چند روز بعضی غلظت در آن
 زرد که در بر روی
 زمین

بجز در دو گاه باشد که در وقت
 عرق آب دهند و باعث عرق کشیدن شود
 چنانکه چشم را که در حال خود باقی باشد تا چون
 بجز از یک نیز بعد از نظر که آن نفس تنزین و بر مایه میزند و اعضا
 خنک که دو در دین بجانب راست و چپ و ثواب باشد **علاج** دور کردن در میان
 دوران است بکن بند و نیز دور که میان دور است بر بالای از آن است بکن بند و چهار
 مقدار در رطل خون که بند و شکل که سفید آب حل کرده چوب کشید و تمام اعضا بماند و چهار
 رطل پیاز که کوفته قدر آب بر آن پیاشند پس پیاز و نیز در نیمه او را بچلقتش بزند و جو
 نصف عادت بندد و اگر اینجات از جو خوردن بسیار یا پخت بهر سرد عادت
 آن است که است و سنگین شود و اگر وقت فرمایند پیاز که کندی خورد و در رطل خون
 بر زمین افتد و آب از پیش **علاج** دور که در سینه است بکن بند و در رطل خون
 بگزیند و چهار رطل نیز پیاز را با یک رطل روغن آسجه بچلقتش بزند و اگر اینجات چنان
 اعضا پیاشند چندی هم شود و بخت رسم را بر زمین رسد و قدرت
 باشد که چهار دلت و پای هم شود و در کسین انداختن تا که در دین بهترین
 بر وقت نداشتند باشد و در کسین انداختن تا که در دین بهترین
 امر این است علاجه است که اول پر دایه پس
 سوراخ کنند و بعد از آن
 آب بعد از آن
 سهای

انگور

چنانکه در وقت
 دست و پای بجز
 تا حد که خون ظاهر شود
 علاجه جور را که کرده اند تازه و سبک است
 آن جور که بر زمین که باشد شده باشد بپاشند و آب را جدا
 و نیز در کربد زمین بهار نماند تا چنان میان هم رود و باعث میل با آه دست و پا شود
 که در بر آن زمین بهار نماند تا چنان میان هم رود و باعث میل با آه دست و پا شود
 و این عمل را که کند تا سوره بعد از آن از دور که بالای هم است که بطل خون که در سینه است
 در میان خاکستر که گذارند تا خون با سینه که بپاشند و در آن وقت که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 آن تا ناز کند تا وقتیکه که شقیق شود و در آن وقت که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 در میان خاکستر که گذارند تا خون با سینه که بپاشند و در آن وقت که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 میشود و آب که خوردن خاکستر شده علامت است که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 و تا که کند **علاج** نوار بر کردن و اگر نوار از دستم کشند پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 بدنه ای زنده و پیوسته است که در بعد از آن که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 عرق این ماده دفع شود و مقدر است که در بعد از آن که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 نماند داشته باشد سوراخ در مقدر است که در بعد از آن که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 زایل کرد و در آن وقت که پیاز را با یک رطل روغن آسجه
 سبک شده باشد

بندون متفکرده
 چون اوزن او را میباید
 رازینه و غیره که در جیب
 دروغ و عمل کیم حقه نشود
 س از دو و متقال ختم بلین
 کم حقه کند نیز نافه
 در ده رطل آب جوش نمیده
 باشد و بیوسن بر پهلوی
 عین در پنج رطل آب جوش
 آب کند نیز حل کرده
 و با دیان و سندان
 یک نیز در حل کند
 عرق کن در رطل لول
 مجموع را در ظرف
 از هر یک در متقال
 و جوش نمید
 از سه غرض
 کربان

بمانی

بمانی
 کین بند و پانک
 کند و دست و پا
 در کار با علامت
 از در دم به شش
 بکن بند و نیم
 و شش را در اصل
 علامت است از آن
 از چشم آید
 و بر تمام بدن
 بسیار از که در لول
 حال حق اوده
 تا کف با بند
 اوده است از بند
 معقد کردن نفع
 اسب فطره نظر
 امراض از اسب
 و کسب تمام اسب
 و کسب تمام اسب
 و کسب تمام اسب

بهر آنست که در بعضی
 قدر عادت جوید بند و هر روز قدر از آن کم کن
 و مثل آن جوید بند تا وقتیکه قدر عادت کرد و هر روز
 معالجات در عود امراض خصوصاً چنان اطفال است که عادت
 صدق متوسل شوند چنانکه شرح علیل القدر را در کتاب عیال
 روضه در کتاب این الاخطار نقل کرده است **چهارم** در معالجه امراض
 زنده نود است علیک ایها العلة بعرضه عن الصد و باوی به الفصل من عذله و باوی
 قومه اعد و سلطان اعد و باوی الاله و باوی به الفصل من عذله و باوی
 و لا قوة الا بالله العزیز **باب چهارم** در معالجه امراض چنان که
 رسیده باشد علاتش است که در سینه چنان که فتح بهم رسیده که چون از آن جوان
 کشنده راه رفتن دشوار باشد و دست و پا بهم آید و چون چند قدم برانداخت
 بگردد و راه رفتن دشوار باشد و دست و پا بهم آید و چون چند قدم برانداخت
 کردن علاتش است که رسیده که در تمام اعصاب باشد و بگردد که در تمام اعصاب
 دست و پا در رفتن مضطرب باشد و بگردد که در تمام اعصاب
 خورد و علف که خورد **علاج** نخل چهار است و
 پیاز کزیز و لفظ و نخل که عادت خون
 کیمین و کیمین و زرد
 پیاز کزیز

علاج

چهارم در معالجه امراض
 و سینه با بند و پیوسته است که در عادت کرد و هر روز
 در معالجه امراض چنانکه شرح علیل القدر را در کتاب عیال
 روضه در کتاب این الاخطار نقل کرده است **چهارم** در معالجه امراض
 زنده نود است علیک ایها العلة بعرضه عن الصد و باوی به الفصل من عذله و باوی
 قومه اعد و سلطان اعد و باوی الاله و باوی به الفصل من عذله و باوی
 و لا قوة الا بالله العزیز **باب چهارم** در معالجه امراض چنان که
 رسیده باشد علاتش است که در سینه چنان که فتح بهم رسیده که چون از آن جوان
 کشنده راه رفتن دشوار باشد و دست و پا بهم آید و چون چند قدم برانداخت
 بگردد و راه رفتن دشوار باشد و دست و پا بهم آید و چون چند قدم برانداخت
 کردن علاتش است که رسیده که در تمام اعصاب باشد و بگردد که در تمام اعصاب
 دست و پا در رفتن مضطرب باشد و بگردد که در تمام اعصاب
 خورد و علف که خورد **علاج** نخل چهار است و
 پیاز کزیز و لفظ و نخل که عادت خون
 کیمین و کیمین و زرد
 پیاز کزیز

از بین آید
 با سبب ظاهر است
 اینهاست که در باخ و ظاهر است
 که باعث دفع اظطاف است
 کم که او را شقاق و غلظت است
 و درین وقت از آنکه غلظت است
 بگذرد و در وقت از آنکه غلظت است
 کند مقدار از غلظت که در وقت از آنکه غلظت است
 بنزد آنرا تا خاطر قطره بسبب از آنکه غلظت است
 صلاح کرده با نیزه است
 و مردان که سوده را بار و غلظت است
 و فقط سینه را جوش نهد و در زیر با سبب از آنکه غلظت است
 چه کرده سه روز بپزند و در زیر با سبب از آنکه غلظت است
 در حال جوشن خارش و لکه اما خار در آن است
 آب بپزند و در آنکه غلظت است
 در میان غلظت است
 علاج است

انواع

انوع است
 با سبب ظاهر است
 اینهاست که در باخ و ظاهر است
 که باعث دفع اظطاف است
 کم که او را شقاق و غلظت است
 و درین وقت از آنکه غلظت است
 بگذرد و در وقت از آنکه غلظت است
 کند مقدار از غلظت که در وقت از آنکه غلظت است
 بنزد آنرا تا خاطر قطره بسبب از آنکه غلظت است
 صلاح کرده با نیزه است
 و مردان که سوده را بار و غلظت است
 و فقط سینه را جوش نهد و در زیر با سبب از آنکه غلظت است
 چه کرده سه روز بپزند و در زیر با سبب از آنکه غلظت است
 در حال جوشن خارش و لکه اما خار در آن است
 آب بپزند و در آنکه غلظت است
 در میان غلظت است
 علاج است

انواع

۸۹
 جمع
 از اسباب پانزده که در
 و در نمودار است قبلاً ازین
 تقریب تحصیل نمودار که
 مراتب لغزده کلک بیان شد و شش
 درین فن تا مینویسند و اندک
 آن کجاست خام بر سر بود و
 که عالم ظاهر بر این معنی
 میند و هر دو از این معنی
 که در اختلاف هر چه از آن
 بدو علیاً رسیده و گفته
 از زخیل اسباب حضرت سلیمان
 بعد از قطع فوت نماز سوز
 بعد از آنکه عزت الوفاات
 منتزات بار سبب بر این
 مرغ نام بر سبب خویش بر
 که حال مناسب از ملک و
 موافق شش عرض یوست
 از باب التماس و بل بعد از
 است و نه از و مقتصد
 هفتاد و یک است

۹۰
 بیان
 از اسباب پانزده که در
 تا انتها چیزی که بود و
 جلو و تصدیق سر که کان
 بخندان و قورچیان و کج
 وب و لان و قورچیان و کج
 عا که سفورده و لان از
 طرب پرده اند موافق تصدیق
 و آنچه بالفعل که ایام
 از قرار نوشته نشود اصل
 سال که بعد وقت است
 و آنچه بجهت چهار پان
 و اما در بیان سبب چون
 از آن بدو نیز همین خا
 سخن مینویسند و زبان
 تا حاصل کرد ال چهارم
 به یقین و خا همین از
 خا از زیاده و کم که
 آنچه در سنوت است که
 شده چون پیش از
 و فایده
 از

ان يجوز تصوير عين
 جلد اثره وان ذكره في كتاب
 كآيات وتغويبات واو عليه حفظه منقو از ارباب
 عنيت طهارت صلوات الله عليهم ذكره في سورة تاجه انما از ارباب
 عين الكمال محفوظ باشند وهم من رسل الله في سورة تاجه انما از ارباب
 رسد يكن العطر انما كبريحت مطلق تحفظه وار كشته وميمس رادرم وقت سبب
 در كتب مذبوا او عليه تفضل ذكره في سورة تاجه انما از ارباب
 خواهر يافت از انجبل شيخ جليل القدر شيخ جليل القدر شيخ جليل القدر شيخ جليل القدر
 حفظه اجمع بليات ابيد عار انبوسيند وكذا اوسا برده اية من اجله
 اعوذوا بعبد اية فلان بن فلان العود كذا وكذا اوسا برده اية من اجله
 وليتها واعتربا وحقها وجوزها من الدهر والعرض والارض والسموات والارض
 وضقان الفواد وردد وعدة الصفا والاحسن والاحسن والاحسن والاحسن
 والجلان والجلان ووجه اجوف الالبوة والرش من الطرة والصدرة والقباب
 والحمة في الامان ومن اجوف النور والاعلاب والبهائم رفعت عين الالبوة
 عنقها سبر جسمها ونورها ونورها وظهرها وظهرها وظهرها وظهرها
 وعصها ونورها وظهرها وظهرها وظهرها وظهرها وظهرها وظهرها
 الكبري وباسمار الله الحسنة والكلمة العظمى والاعظم
 مع الكلى والترتيب والتعديس
 والالتواء

والله اعلم

والطيران
 ومن جمع احديهما
 انكروا طرق بان واختلفت
 ومن وقع نضال السهام واختلفت
 ومن الغواصم اللوانع ومن خزنة مرتنة ووقعت
 وسفوف موجبة وغزوة معوجة ودفقة مرتنة اعينده وار كبا ايجاد
 بهر كبريل على السلم وبها عود به سوس الكليم في سورة الدختر في سورة العجوة
 وبها عود به شعون الصفا وسر الطماح وبها عود به سوس الكليم في سورة الدختر في سورة العجوة
 هذه الدابة وما صاحبها وموضعها والشهور والدمور والروة والغرق والحق والويا
 ومدار الشفا بالعقد العظيمة والاسمار الالوية العلية من نزلها والانس
 واللائمة ومن كل اذية بدنية ومن الشهور والدمور والروة والغرق والحق والويا
 ومدار الشفا بالعقد العظيمة والاسمار الالوية العلية من نزلها والانس
 الجعنين بسم الصرب العالمين بسم الله اعلم انما خلقناكم
 وباعدوا بكم اسمار الله الكبير في رادق علم الله في حجب ملكوت الله
 الذي خلقنا من الارض والارض والارض والارض والارض والارض
 اعلم انما خلقناكم من الارض والارض والارض والارض والارض والارض
 والعاوية واخطاها خاطر والصدور الواغرة بالحوال
 ولا قوة الا بالله العلي العظيم دعاه
 وكبر ان بذكر
 بابتوت

٩٢
 سرمدان
 اسب بوجيت
 اللدسم حفظ على ما حفظه
 غير الصباغ والزرع والورس وغيره
 الشاع واصطط او او منسود او نصيب كما كبر است او بيت او
 طلب التوفيق من كل من راسه تود او نصيب كما كبر است او بيت او
 ما كرو ما خسر تعودوا مو غير طاولوا ولا فادرع اللدسم اكر فلت وذلك الحق ان الحق نزل
 كل كبر المنزل على قلب نبيك المسر اللدسم اكر فلت وذلك الحق ان الحق نزل
 الاذروانا را حافظون واحمد صدر ب العالمين قد فرغ من تويد هذا الرب الزرعي
 في يوم السبت ٢٢ من شهر ربيع المصطفى في دار الخراج
 الالف مع الحق النبوية المصطفى في دار الخراج
 اجب بسمت خريبات
 اللدسم تفرز كتاب

فصل العاصم
 لشيء
 ٩٤

(Faint, mostly illegible handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

بسم الله الرحمن الرحيم واليه المرجع

الحمد لله رب العالمين والصلاة على محمد وآله اجمعين يعلم ان هذا الكتاب
 يشمل على ما يتعلق بعلم الاصول من التوحيد والعدل والنبوة و
 سرامة وموقف الثواب والوقت واللام والخواص والآصال و
 سرامة والارزاق وما يتعلق بها ونحن نرتب الاول فالاول
 في التوحيد وفيه تصور الفصل الاول في اثبات وجود النظر
اعلم ان موقف التوهم واجبة ولا يمكن تحصيلها الا بالنظر في
ان يكون ذلك التطور واجبا وانما قلنا ان موقف التوهم واجبة لان
المعنى واجب وذو الفرض عن النفس واجب واذ اجوز كامل العقل
ان يكون المتناهي الحاص له من الحق والتوهم وغير ذلك اما ان يكون
لمعنى واجب عليه كالمستحق الذي تبرك شكره واما ان يكون هو الذي
تعرّف عليه التوهم منها فاذا حكم عليه موقفه فاعلمنا ان التوهم او يتجز
عنها وانما قلنا ان موقف التوهم لا يحصل الا بالتوهم لان موقف التوهم
ليس بدائية ولا وجهانية ولا استية ولا خبرية فمستحق الا التطور فثبت

ان

ان طريق موقف التوهم هو التطور والتميز فثبت ان يكون التطور واجبا
 في اثباته فان التوهم كل شيء حدث وكل حدث متعاقب الى التوهم فكل شيء متعاقب الى التوهم
 وانما قلنا ان كل شيء حدث لان المبرم هو الذي يصح ان يثبت له الوجود والعدم
 بالانتهاء والحدية كالتوهم حاصله في ذاته وانما ثبت عندنا ان يكون ان التوهم
 كنهان في الازمان حاصله في التوهم فثبت ان يكون حصوله في التوهم فثبت ان يكون
 المبرم ان يثبت وانما قلنا ان حصوله في التوهم فثبت ان يكون ان التوهم ان كان كذلك كنهان
 لا يخلو اما ان يكون حاصله في التوهم فثبت ان يكون حصوله في التوهم فثبت ان يكون
 في حيزه فثبت الاول يعلم ان الاخر غير ذلك التوهم وان اوجه بالتميز حسب الوجود الوجود اذا
 في الوجود واذ لم يعد علما انه ليس كذلك ومن الثاني ان يكون الازال مسبوقا بالغير
 ووجوده فثبت ان يكون حصوله في التوهم فثبت ان يكون كذلك لم يكن المبرم ان يثبت وانما قلنا
 ان كل حدث متعاقب الى التوهم لان التوهم في الموجود الذي لم يكن ثم كان كذلك معلوم
 بما تقدم ان لم يثبت ما فثبت ان التوهم واجب فثبت ان كل موجود هو في الوجود يمكن
 وكل يمكن حدث وكل موجود هو الواجب يمكن لان التوهم قد رانا موجودين وحيث يمكن
 كل واحد منهما ركبا لا في كونه واجبا وبما نعلمه بالتميز وما لم يثبت ركبا غيرهما

العبارة فيتم ان يكون كل واحد منها كسائر المتكافئة المتساوية وكل واحد من تلك
وكذا فيحتاج الى قوة غير غير لان ليس هو يكون غيره فثبت ان كل واحد منها
تلقا ان كل واحد من تلك لان كل من تلك المتكافئة هو الذي يكون سمة في الوجه
والعدم الذي في القوة فاذا حصل الرجحان لا بد من ان يثبت ان كل واحد منها انما يخرج وما
كان كذلك كان قوما فثبت ان كل واحد من تلك المتكافئة العوض الفاعلة في
انبات صفات النبوة وقية على المسئلة الا لا يكون ولا بد من كونهم قادرين ان يثبت
قادر ان يكون موجباً لانه قد صدر عنه العوض من صدر عنه العوض فاما ان يصدر عنه العوض مع
حوار ان لا يصدر اوسع احواله ان لا يصدر فالاول هو العاد والاول هو العاد والاول هو العاد
يكون تم موجبا لانه لو كان غير من قومه قوام العالم ارض صدور العالم صدورهم كما كان
غير ان لا يكون موجبا وانهم لو كان قومه موجبا ان من غير كل شي في العالم غير في ذاته تم
لان غير العوض السليم في غير العلم فو لم تنبؤ العلم فو لم تنبؤ العلم واذ كان التغير على الله تم في حال
فيستحيل ان يكون موجبا مستمداً ولا بد من كونهم عالما انهم اذ في بعض العوارض ومن
البيض على وجهه دون وجه في وقت دون وقت فاذا كان كذلك فلا بد ان يوجد في العالم
الذي في ذلك العوض الذي في العالم ان يدعو العاد الا ما علم تحقيقه فثبت ان
كونه موجوداً فثبت كون عالمه دليله في كل من صدر عنه افعالها متقدمة فيجب ان يكون
عالمه وقد صدر عنه تم افعالها متقدمة فيجب ان يكون عالمه فالاول من بداهة العالم
حس فثبت كونهم عالما مستمداً ولا بد من كونهم جميعاً لان الحق هو الذي يصح ان يتعدى
يعلم واذ ثبت كونهم قادرين عالما فثبت كونهم مستمداً ولا بد من كونهم موجوداً لان
لهم كل موجود ان كان معدوماً والحتم يستحيل ان يكون قادراً عالمه واذ ثبت كونهم قادرين
لكن ثبت كونهم موجوداً مستمداً ولا بد ان يكون منهم موصوفاً بهذه الصفات اذ لا بد ان لا

لهم يكن كذلك تصيف موصوفاً بهذه ابد او السال بط لا من لم يقد بط فثبت انهم موصوفاً بهذه
الصفاته اذ لا بد ان مستمداً ولا بد من كونهم قادرين على جميع تلك الصفات وعالمها لكل الصفات لان
لهم يكن كذلك ان اختصاصه بالصفه دون الصفه مع استواء جميع المتدورات والعوارض مع ان سمة ذاتهم
والجميع على السوية فيحتاج الى الصفه فيكون قادر على العمل على ما لا يمكن مستمداً ولا بد من كونهم
مدر كما سمعنا بعبر امره الكار ما لان الموصوفين جميع هذه الصفات الا كونهم عالمها لكل الصفات ولا بد من كونهم
لكن ثبت كونهم موصوفاً بهذه الصفات مستمداً وهذه الصفات التي انبثقت عنها صفات مستمداً
ليس زائدة عن ذاته المتكافئة لانها كانت زائدة فلا يكون اما ان يكون واقعه او كلفته كما كان لا يستحيل ان
يكون زائدة وانما علمها انما لم يكن واقعه لانها كانت في الذات وما كان في حقها الى ان يكون واجبا وانما
تلقا انما لا يكون كلفته لانها لو كانت كلفته لكانت حقا في الغير فثبت ان التغير في ذاته واذ لم يكن
واقعه ولا كلفته لم يكن زائدة على ذاته فحصل المراد الفصل الرابع في صفات النبوة وقية على مستمداً
ويستحيل ان يكون متممها لانه لو كان حقا في الغير في العالم فان لم يكن حقا في الغير في
وهو ان يكون اما حذره او حذره ومن افعالها كونها كسائر المتكافئة وقية على وجهه وانما ان يصح فو من
ان يكون متممها دليله ان لو كان متممها لا بد ان يكون حاصلا في كسائر المتكافئة لانها ان يصح فو من
ذلك او لا يصح فان يصح على كسائر المتكافئة وان لم يصح ان يكون كلفته في العالم لان علمه تم فيستحيل
ان يكون حقا مستمداً يستحيل ان يكون متممها لان الوضوح في حقها الى الغير والباري متممها في الاله
الغير فلا يكون حقا مستمداً ذاته متممها في الذات لم يفرغ انه كلفته لانه لا بد من كونهم قادرين
لو كانت ذاته متممها في الذات لكان اختصاصه تلك الصفه اما ان لا يكون قادراً على
الاول من التمسك من الشئ ان يرجع اليه من غير حرج وهو كما كان فثبت كونهم قادرين على الذات
عنه ذاته كلفته مستمداً لو كان البارئ متممها في الغير لكان لا يكون حقا في ذاته

زائدة

99 وصفته وهما في الال كما في رسمه تتمثل ان يكون قوماها مستقلة وتتمثل ان يكون قوماها مستقلة
 لانه لو كان ذلك لكان اما ان يكون قوماها للراي او لا يكون فان كان قوماها فاما ان يكون
 قوماها او لا يكون فان كان في قوماها لم يكن قوماها مستقلة وان لم يكن في قوماها مستقلة
 يمكن ان يكون مستقلة لان الرتبة المستقلة عبارة عن اقسام اصول المراد في القوم او الفصل
 شعاع البصر وهذا لا يتصل الا فيما كان قوماها للراي وهو عليه مجموع واذا اطلق
 هذه الارقان بقيت استقامت رتبة قوماها مستقلة تتمثل في قيام الحوادث فانه
 خلافا لغيره في الخاطبة لانه لو صح التصانيف بها لكانت تلك اما ان يكون من اقسام
 ذاته واما ان يكون من عوارضه ذاته فمن الاول يعلم ان رتبة الحوادث ومن الثاني
 لم يتم وهما في الال فيتمثل كونه موصوفا بها مستقلة اللام والذرة عليه مجموع لان
 من توابع المزايا الذي هو من توابع الارجاس وزاد ثبت انه تم ليس محتمل ان يكون
 موصوفا بها او بواجده منها مستقلة وتتمثل ان تحذفه لانها لا يكون من اقسام
 اما ان يقبلها كما هو موصوفين او صار احد من اقسامها دون الثاني وليس في الال
 من هذه الارقان كما قد ثبت عليه الاجاس مستقلة يتمثل ان يكون في الال
 لوصل في الال لا يخلو اما ان يكون صلوا منه او لا يكون في الال بل هو صدره تم مجموع
 ومن الثاني لم يتم اشياء منه وذلك مستقيم على الال يتمثل ان يكون في قوماها مستقلة
 ان يكون موصوفا في نفس الال وان كان في الال كونه خلافا لعوارض لان قوماها الارجاس
 اذا لم يكن قوماها مستقلة يمكن ان يكون موصوفا في الال وارجاس او اذا لم يكن قوماها مستقلة
 فلم يكن موصوفا في نفس الال وان الارجاس السامي في العدل وفيه فصل الفصل
الاول اعلم ان ارادنا في قوماها مستقلة هو ان يتم لا يفعل القوم والاصل هو
 وهذه المستقلة تنوعه على اجناس العلم والاصل خلافا للاحتمال في العلم ان العلم

صدره غير من الكيف من الافعال الاشياء فانه لا يكون صدره ذلك والفصل متافرا
 عقل اول يكون والاول هو القوم فانها اما ان يكون تركه متافرا العقل اول يكون والاول هو القوم
 والثاني اما ان يكون فاعلم مستقلة فانها اول يكون والاول هو القوم فانها اما ان يكون تركه
 او يكون والاول هو القوم فانها اما ان يكون تركه اول من فعله اول يكون والاول هو القوم فانها
 هو المباح واذا هذا فلا شك ان نفس القوم فانها ما يكون العقل متافرا من فعلها كما في العلم والذرة
 والعقد والعددية والظن من لا يتم وغير ذلك فانها ما يكون العلم لا يفعل كغيره من
 الودقة وقضاء الودون وغير ذلك والعلم بذلك فانه كل عقل من قوماها مستقلة
 التي شرح ولها في الال فانها كما في العلم والاشياء والبراهمة وعنده الاوثان وارجاس
 موصوفا فانها من الال فانها في الال فانها في الال فانها في الال
 وانما على نفس افعال الال ان علم ضروري وانما فانها في الال فانها في الال
 والمجموع فاعلم او ما يتوقف عليه العلم فانها في الال فانها في الال
 فاعلم على ضروري في الال ان كل واحد منها من الافعال فانها في الال فانها في الال
 كل فعل يكون كذلك كان ذلك فانها في الال فانها في الال
 الال فان يكون فانها في الال فانها في الال فانها في الال
 المتكسرات لا تدرى اذا كان من المتكسرات وان تم فانها في الال فانها في الال
 على القوم فانها في الال فانها في الال فانها في الال
 لان توتبه لا تدرى في قوماها مستقلة فانها في الال فانها في الال
 الارجاس فانها في الال فانها في الال فانها في الال
 ان علم اهل المعلومات وعالم بالاشياء فانها في الال فانها في الال

لا يتحقق في وجه الصارف وعدم الوجود فصل ان مصدر الفعل غير الصارفتين
 لا يفعل التبعيه اليه ولا يظن بالوجوب الفصل الخي من اذا ثبت انتم لا يفعل التبعيه
 فعل ما صدر عنه من احوال العالم وما فيه من صلت الطوائف المودعة والصفات
 المعنوية والصفات غير ذلك من الصفات السامية حسن وكل ما صدر من الظن واليقين
 الكثرة والعناد وغير ذلك انما صدر عن غفوة لا تريد التبعيه من العباد لان ارادة
 التبعيه هي الفصل السادس كلما فعل نعم بالجوز من لول من انوار اراقة العفة
 من التبعيه والالطاف في لول الادره فقد فعله بالحق واذ كان لول التبعيه من حسن
 وحب ان يكون التبعيه الكفر انما صدر عن حسن فاما ما صدر عن الكفر انما صدر عن غفوة
 وترتكب الواجب لا بالتصنيف الفصل الثالث في الغفوة وفيه فصول
الفصل الاول في حسن العقبة الانبياء وهم في عقبة الانبياء فوايد منها ان يا تو
 من التبعيه باعلام انوار البراهم المظلمة والظلمة والظلمة الكفر في الكفر
 وذلك لطف لهم ومنها ان عليهم كعقبة شرايطهم ومنها زيادة ردد على المظلمة
 في اداء الواجبات وارتقاء المعقبات وما كان فيه هذه الفوايد المعنوية كما حتمت
 فغير ان يكون العقبة الانبياء حسنة الفصل الثاني في اثبات التبعيه بقضايا
 لان ادعى التبعيه وظهر المبرور على يده على وقوع دعواه وظن من كان كذلك كان متبعا
 اما انه ادعى التبعيه فذلك معلوم بالقبول واما انه ظهر التبعيه عليه فهو من غير الوجود
 عليه واما بيان ان الوجود من حيث لفظ التبعيه ومعناه الحسن عالم للبره اهد
 من الورع فاذا اتى عليهم بالوجود وكلامه هو التبعيه على ان يا تو اقبله ام يجوز
 فقد عجزوا عن ذلك ولما عجز عن معارضة ثقت انهم من قبل الله لم يقدروا
 على ان يتبين ثبته لا توابه ولما فوجوا بالسيف والارتماء واما فيه يدل المسح و

النفوس وارتقاء الوجود من قدر على دفع الخضم ما هو الوجود السر في الوجود والوجود
 الوجود ذلك لا يكون نعم الا في احوالها او تكون لا وافق ثقت ان الوجود في العادة
 واذ اثبتت هذا ثقت انتم من عند التبعيه ومن حواء التبعيه الوجود التبعيه في
 كفة وحسن التبعيه النفاة وكلام الدواع المشوي والنجار الماء من الصانبة اشباع
 والخلق الكثرة من الطعام التبعيه ومعنى التبعيه اما قال اما التبعيه وهو انما لولها
 ادرى والتبعيه التبعيه والوجود عن التبعيه على ما تواتر في فعل واطلال السمار فعل
 متبعية هذه الاخبار وان كان لكل واحد منها في خبر الوجود الا انه لما تواتر في فعل
 ان يكون لولها كذا اذا ثبت واحد منها حصل التبعيه وضح العباد ثقت انهم كان فيها من التبعيه
 صادقا في جميع الوجود الفصل الثالث في صفاته كما ان يكون موضوعا لمجال العقل و
 ذلك في النظمة وقوة الازمان وجوده وحسب ان يكون موضوعا من التبعيه وكلها صفة وكبر ما قبل
 العقوبة وبعد اعمد ان كان التبعيه لان تواتر ذلك عليه فغير العقل عن تواتره والاشياء الحكيم
 ارتجاع من غير العقل عن تواتره فغير ان يكون موضوعا لهذه الصفات الفصل الرابع في كلام
 الله ثم حدث لانهم كرهوا الوجود والاصوات على وجه متقدم الفصل الخامس في كلام
 فوجوده وانما ثقت انهم كرهوا الوجود على ذلك اليوم لانهم كلام الوجود ان يكون كذلك
 وذلك ربه وانما ثقت ان كل ما كان كذلك كان قدنا وذلك لان التبعيه انما تقدم على المتأخر
 متبعا متبعا فيتم ان يكون المتأخر متبعا بها لان متقدم على المتأخر متبعا متبعا كان
 متبعا بها لان متسبق بالمتقدم فيتم ان يكون المتقدم متبعا بها لان متقدم على المتأخر
 متبعا متبعا كان الهم متبعا بها وكما كان متبعا بها في زمان وجوده كان قدنا فيتم ان يكون

جميع كلامه فتمت الفضل الخامس في جواز الفسخ اذا انفك سوا بغيره مع عدم نية فسخه
 على الفسخ فوجب ان يكون الفسخ صحيحا في اولى المصالح الزرعية تختلف باختلاف الاوقات
 والاختصاص فلا بد ان يفرض سببا للمصلحة اذا انفك بغيره فاذا لم يرد ان يفسخ الا
 لتغير المصالح وذلك هو الفسخ الباب الرابع في الامانة وفيه فصول الفصل الاول
 في امانة وجوب الامام الامان واقبته في الدين عقلا فخرها كما ان النبوة واجبة
 في النبوة عقلا ومخاطبة الكرامة اما الوجوب عقلا فلهذا ان احتياجه الناس الى
 الامام واجب العقيدة مخاطبة الامم الترخيم عليهم في مراعاة احكامهم بالوجود
 الوعيد وواجب الوجود الذي كاشفهم الى ان شرعية الامم والامم والامم
 المحال والواجب الاحتياج الحق الى استيفاء الشريعة كاشفها لهم الى الامانة
 واذا كان ارسال النبي واجبا لكونه لطفنا كان نصبا لتمام واجبا في
 اولى نصف الامم اللطف اجب عليه فوجب لكونه لطف الامام واجبا
 عليه ثم انما قلنا ان نصف الامم لطف لان اللطف هو ما عنده فثبت ان اللطف
 اللطمة او يكون الى اختياره اقرب ولولا ذلك لكانت مع غلبة في الخائس
 ولا يكون فيه وهم فبيح ولا شك ان وجود الرسول المهدى في الازمان
 على يد السيف المشصف للظلم من الظالم يرتفع الفناء وكلامه اذ ان فوجبا
 يكون وجوده لطفنا بر الاطراف وانما قلنا ان اللطف اجب عليه لانه
 كما كان كذلك ان يفعله الحكيم لانه لو لم يفعله مع قواد القائلين لكان المكلف
 غير راجح للعد فبقول الله تعالى ما هذا لوفيه وهو عليه يفرح واذا ثبت المحو من قبل
 نصف الامم واجب عليه نعم اولى اما الدليل السمع فقولهم ما لها الذي
 آمنوا اتقوا الله وتوابعها الهادي ان الله قد امرنا بالكون مع الهادي

حسن

وذلك

وذلك يدل على انه تم اوصيه علينا ما قسم فبقول ذلك الهادي الذي كلفنا
 ما قسمه كما ان يكون صادقا في كل ما قلنا من كلفنا ما قسمه فما لا يكون صادقا
 فيه وذلك لا يجوز واذا كان صادقا في كل الامور فذلك صادقا اما ان يكون معينا
 او غير معين والشأن والالزام الاجمال واليعطيل والاول اما ان يكون ذلك
 جميع الامم او بعضهم والاول يجب ان يفرض الثاني فوجب ان يكون في الامم شخص معصوم
 ولا يجوز عليه الخطاء وذلك هو المصطفى الحق الامر قوله تعالى ما هذا الذي آمنوا اطعموا
 الله واطيعوا الرسول واولي الامر منكم الامر لانه ان الله قد امر المكلفين بطاعة ادي
 الامر كما امرهم بطاعته وطاعة رسوله واذا كان طاعة الله وطاعة رسوله واجبة
 فوجب ان يكون طاعة ادي الامر كذلك لان طاعة المصطفى هي المحطوف عليه واذا ثبت
 ذلك فنقول لا يخفى اما ان يكون معينا او غير معين ومن هذا الدليل كما نقله الله
 في قوله ما هذا الذي آمنوا الله ورسوله الذي آمنوا الذين يقولون الصلوة وتوكلوا
 وارتووا وهم راغبون وهم الامر لانه ان الوالي هو الادي بالامر والامر بالامر
 واذا كان الامر من الله الامر الامر على ان الواجب ان يكون هو ادي بالامر
 واولي بالامر وذلك يدل على امانته بيان الضمير في قوله ما هذا الذي آمنوا
 مذكور المذموم بيان الكبرى الامر لانه المحققين من الطوائف المحنفة واذا ثبت
 ان الله تعالى امرهم الامر من الذين الامر الفضل الثاني في اشارة الى
 الامام الحسين الامر الامام معصوم من جميع العباد كما قرئ في النبي قبل الامامة وقد انزل الله
 في وجوب عظيم النبي الامام واحدة كما هو اذا كان عظيم النبي مع اقره كما ان يكون عظيم
 الامام كذلك وانما ان الله قد امرنا بطاعته وطاعة رسوله فوجب طاعة كل واحد من الامر

١٠٥ ان لا يكون خبيثا في عقيدة اذ لم يكن كذلك مستحقا ان يدعى رتبة وذلك بطريق
 ان يكون اكثر تواجا عند الله من كل واحد من رتبة لان توطئة فوق التوطيم كل
 واحد منهم وكب ان يكون افضل من جميع رتبة فيما هو امامه فيه ليعلم تقدم
 الحصول على الفاضل وكب ان يكون اتم من جميع رتبة واوام قوله ويعلم
تقدم الاضعف على الاقوى مع انهم يعتقدون بالبرهان في ذلك ان لا يكون
 ناقص الخلقه مستورا العورة على حد توجب العقوبة عن ما قبله وان لا يقره فخره توجب العقوبة
 متاعبه الفصل الثالث في تبيين الامام الامين الذي هو افضل امر المؤمنين على
 اهل بيته لا يفتقر قد ولفا على ان وجوب العصمة شرط في صحة الامامة ولكن من قال
 ان الامام يجب ان يكون معصوما قال ان الامام بعد رسول الله صلى الله عليه وسلم افضل امر المؤمنين على
 ابن ابي طالب ثم الحسين ثم علي بن الحسين ثم محمد بن علي بن ابي طالب ثم جعفر بن محمد
 الصادق ثم موسى بن جعفر ثم علي بن موسى الرضا ثم محمد بن علي بن ابي طالب ثم علي بن الحسين
 ثم الحسن بن علي بن الحسين ثم الخلفاء الصالحين محمد بن ابي الحسن صاحب الزمان
 صلواته الله عليهم واهل بيته وهو الان امامنا وولينا والذليل اذ جرت العقيدة
 طاعة هو الخلف الصالح الذي يعترف بظهوره ووقوع العلم اذ عرفنا ان يكون من المستحقين
 يدبر دار ارض غنم ارض رب العالمين الفصل الرابع في تبيين عقيدة الامام لا يكون من الامام
 لانه معصوم ولا يتركه ما كان واجبا عليه من ان لا يكون من خوف الاعداء او من قوة الله عز
 فاذا زال الاول اذ هلك الثابت نظر وكان لا يرضى قسطا وعدلا لا يحق ظمنا وجور الله
 الساب الخامس في الوعد والوعيد المكلف اذ فرغ من دار الدنيا فقلوا اما ان يكون
 كافرا ولا يكون الاول معي فقلوا اني انما ان يكون معاصيا او لا يكون ولا يتركه

رسالة

١٠٦ في الخبر والاول اما ان يوجب قبل التوجه الاول في قوله والاول ان يقول الله عنهم بعد ان
 اختمت الامم فيهم فقلنا ان الله لا يترك احد من عباده الا ان يتركه في الدنيا او في الآخرة
 صدر عنه من المعاصي ان لا يترك الله عنهم احد لم يقم له الشفيع ثم يدخل الجنة ويتم له الجنة
 والادليل عليه ان ذلك العاقل صارت له العقاب فبقية كسبه مع ذلك يكون مستحقا للثواب
 بما لا يردس برطحاته ولا يتركه فيسوة ما كان ما قبله من اثمها في الثواب واذا كان كذلك وجب ان
 لا يكون عقابا بما لا يورثه فاذا لم يورثه اذ لم يورثه الاصل والاول لان ما ان يورثه
 مع اهل العقاب والاول بطريق التورث فيكون كل واحد من هذه الالف والاول والاول
 فيعلم ان يكون موجودا في زمانه كونه موجودا في زمانه في مواضع اخرى لان المودع لا يورثه
 انما هو بطريق القضاة وهو ان يورثه باطن لان من ان لا يتفق المؤمن بما لا يورثه من رطحاته ولا يتفق
 عنه بذلك الا ان يورثه وذلك ظمنا من ان لا يكون استحقاق الثواب بما يقام استحقاق الثواب
 فاذا فرغ من الدنيا مع ذلك الاستحقاق فلا يخرج اما ان يدخل الجنة ثم يخرج ويدخل النار وذلك
 صفات الاجماع اذ يدخل النار ثم يخرج منها ويدخل الجنة هو الحق باسنادك في الامام و
 الاعراض اذ اراد ان يورثه الحيوان شيئا لم يورثه بالاراض والاراض التي لا يورثها الا الله ثم حرم
 ان يكون من عقوبة اذ انتم لا تفعلون البيع حرم الا يكون هذه الامم حرمه فلا يورثها
 وجه من ذلك لا يجوز الا ان يورثه لغيره مع اوضاع مستوفات لهم اولهم من غير ان يورثهم
 كل الم صدر عنه ولا يكون التام استحقاق حرمه عليه ان يورثه باوضاع مستوفات من نفع او دفع ضرر
 حتى يخرج عن كون ظمنا وان يورثه لغيره من غير ان يورثه مستحقة وكل الم صدر عن غيره ظمنا حرم
 عليه تصريف المظن من الظن ان كان ذلك العوض وان لم يكن له من غيره ان يورثه مستحقة عليه

١٠٧
 تنقل عنه الى العظم لئلا يتصل من الاوصاف الفيا هو حيد عليهم الباب السابع في الابل
 والارزاق والارواح وفيه فضل فضل اصل الحيوانات هو الوقت الذي يطلب فيه من
 غير تايير الوقت ولا العلم في اطلاقها واذا اطلقت حيوتها احد فلما خلقها اطلاقا
 يكون قهر الله او من قهر غيره فان كان من قهر الله فلا بد من وجه الحكيم والامر الربيع من
 مرجع وهو محج واذا اطلقت من قهر غيره فالحكم سائر الامام ثم انشئت الامة من قال
 بعضهم ان النقص ان لم يتقبل وقال بعضهم محج وقال بعضهم على ان النقص ان لم يتقبل
 وهو الحق لان القبا وحيوت من المخلقات في الله تم قادر على جميع المخلوقات فخص
 ان يكون قادر على القبا وفضل في الارزاق الرزق يمكن الحيوان من الرزق الذي يكون
 ان يتفجع به ولم يكن لاحد من غيره وعلى هذا فلا يكون الرزق الا من رزق لا سيما لا يتفجع
 عليه ويكون للحيوانات الرزق الحصول الاشفاع لهم وهو الخنع فيما عنده كان ملكها لم
 ولم يكن الوام رزقا فالجواب المنع عنه اما قول من قال الوام رزق لان الرزق هو ما
 ينفع به الحيوان فما حصل وقول من قال الوام رزق والرزق هو ما اكله الحيوان فهو
 قولهم وما رزقناهم وقولهم وهو ما رزقناهم ولا يمكن اتحاق ما اكله وانتم
 الحيوان ولا تم مدح على اتحاق الرزق فهو كان الوام رزقا لان الله نعم ما رزق
 على الخوصه وكرمها بهاد عليهم ترحم الفضل في احوار اعلم انه اذا كان سبيل
 الرخص من الله تم كالمسا والاماء المتفق بها وتقبل المحققين او انه هو ذلك
 الرخص من الله تم واذ سبيل العباد من تفضل الاما واما المشركين و
 اليهود فذلك العباد من الله واذ كان يسبها من الناس كالتبعا والمتاع او ارض
 صاحب المتاع على البيع او ارضه فخره النور وكان الرخص من ان كانا على من ذلك

كان

١٠٨
 كان العباد منهم اليباب العاصم في احوال المخلوقين بعد الوعد وفيه فضل فضل الامل على ان
 سواء الرخص من الله تم لا يؤثر خلاف من قائل الاجماع الامة من لا يتفجع الرخص من
 وذلك مضافة او لطف لمن سمع بهذا الخبر فضل في الاعادة حرا لرب ولكن والله تم قادرا
 على كل المخلقات عالم بجميع العبادات ثم ان الانبياء الذين عرفنا صدمتهم وان ذلك وكما ان
 عنه الصادق وكان ذلك الرزق الذي افرغ عنه على الوقوع كان وقومها والامر الله الانبياء
 وهو محج فوجب لنا ان يكون حرا لرب وفضل في الشفاعة التي على ان الشفاعة شفاعة
 مقبولة لكم استغفوا انفسه شفاعة قال بعضهم من المؤمنين شفاعة زيادة درتهم وقال بعضهم
 لا تقاد العقاب عن اهل الكبار واولادهم من النار هو الحق والدليل عليه هو ان تقاد الشفاعة
 انما ان يكون تحقيق في زيادة الدرهم اذ في احوال العقاب او فيها وان كان تحقيق في الاداء
 ان يكون مجاز في الثاني والابوع بخلافه وانهم يلزم ان يكون فيما اذا اقتضا وارضهم انهم
 ان يكون من ان فخره واذ انظر بهذا ثبت ان الشفاعة لا يكون الا في احوال العقاب
 عنهم واذ اجم من النار حصل واهل الالفه ليسوا المصطفين والامل على هو انهم على الله
 ان شئت المصطفين ثوابا لاهل النار المشقة فهو كانوا مصطفين لم يكونوا اهل من المشقة
 وذلك في حقيقته غير نقاش بل معنى من معنى تيمم ارضه نوبتكم الحنان في تاريخ ضو

سبحه وتعالى في الاخرة بحمد النبوة

صالح الله عليه واله وسلم

الحق باق والوفاء

والعبد عاصم ورب

عاف

الحق

111
112
ما سواه وعلى بقائه وابدائه لوجوب وجوده وعلى قدرته وتوحيده
الافعال منه على وجه الاختيار وعلى علمه باحكام افعاله واقانينا
وعلى علم قدرته وقلمه بقيا والى نسبتها ذاته الى الجميع بالسوية فلا
مخصص لبعض ذواته فضل على سواه ويظهر من علمه بها العلوم
علمه وعلى ارادته وكرامته بامرته وتعيينه وعلى كلامه بالحوال
الغزير وقبوله قسم حتى يسبح كلام الله وعلى وحدانيته بانظام
العالم ولو لا الواحد لفسد نظامه وقبوله قسم قل هو الله احد
وعلى غناه عن غيره في ذاته وصفاته لكونه قديما واجب الوجود
على انه ليس جسم ولا جوهر ولا عرض ولا متغير ولا متولد ولا مركب
ولا مركب ولا موصوف بالصفات القدرية والحادثية لكونه قديما

وواجب الوجود وعلى علمه بانه لا يفعل القبح ولا يخل بوجوه الكمال
ويعتبر في القدر والقدرة وهو كذا في القدرية وهو ما يقع
وغناه عن غيره وعلى شئ بحد ذاته مدعوها النبوة والصدق والعدل
بالغزوات مثل التوان العظيم والشقاق القوي ونوع الماء من بين
اصحابه وحسن الخبز وسكامة الطيبة والبعد الرب على عصمه بالوقوف
بامرته وانسه على حتمه الانبياء عليهم قبوله قسم وفهمه النفس وعلى
امر المؤمن على شئ الى طالب علم فودى لى ملائض واجد انما لعله
من الدرر علمه كلام طحا عن شاف بالنصه الحرف طم الى الامام ثم حذر
من الدور والشم لوكال الامام علم غير موصوف وقولهم ما ذمها الذين اتقوا
الهدى والهدى لكونه لا مع الضاد ومن وقول النبي من هذا هو الله لا اله الا هو
واما في انوار انوار الله سبحانه وتعالى علمه على انشاء الله تعالى وجوده توار
الاحرار وعلم الله العالم من اللطف الواجب عليه وعلى القبر
والمعلم الله في ذاته فحق الله تبارك وتعالى بالصدق والعدل والعدل
الاحرار وعلم الله العالم من اللطف الواجب عليه وعلى القبر
والمعلم الله في ذاته فحق الله تبارك وتعالى بالصدق والعدل والعدل

وواجب الوجود وعلى علمه بانه لا يفعل القبح ولا يخل بوجوه الكمال
ويعتبر في القدر والقدرة وهو كذا في القدرية وهو ما يقع
وغناه عن غيره وعلى شئ بحد ذاته مدعوها النبوة والصدق والعدل
بالغزوات مثل التوان العظيم والشقاق القوي ونوع الماء من بين
اصحابه وحسن الخبز وسكامة الطيبة والبعد الرب على عصمه بالوقوف
بامرته وانسه على حتمه الانبياء عليهم قبوله قسم وفهمه النفس وعلى
امر المؤمن على شئ الى طالب علم فودى لى ملائض واجد انما لعله
من الدرر علمه كلام طحا عن شاف بالنصه الحرف طم الى الامام ثم حذر
من الدور والشم لوكال الامام علم غير موصوف وقولهم ما ذمها الذين اتقوا
الهدى والهدى لكونه لا مع الضاد ومن وقول النبي من هذا هو الله لا اله الا هو
واما في انوار انوار الله سبحانه وتعالى علمه على انشاء الله تعالى وجوده توار
الاحرار وعلم الله العالم من اللطف الواجب عليه وعلى القبر
والمعلم الله في ذاته فحق الله تبارك وتعالى بالصدق والعدل والعدل

وواجب الوجود وعلى علمه بانه لا يفعل القبح ولا يخل بوجوه الكمال
ويعتبر في القدر والقدرة وهو كذا في القدرية وهو ما يقع
وغناه عن غيره وعلى شئ بحد ذاته مدعوها النبوة والصدق والعدل
بالغزوات مثل التوان العظيم والشقاق القوي ونوع الماء من بين
اصحابه وحسن الخبز وسكامة الطيبة والبعد الرب على عصمه بالوقوف
بامرته وانسه على حتمه الانبياء عليهم قبوله قسم وفهمه النفس وعلى
امر المؤمن على شئ الى طالب علم فودى لى ملائض واجد انما لعله
من الدرر علمه كلام طحا عن شاف بالنصه الحرف طم الى الامام ثم حذر
من الدور والشم لوكال الامام علم غير موصوف وقولهم ما ذمها الذين اتقوا
الهدى والهدى لكونه لا مع الضاد ومن وقول النبي من هذا هو الله لا اله الا هو
واما في انوار انوار الله سبحانه وتعالى علمه على انشاء الله تعالى وجوده توار
الاحرار وعلم الله العالم من اللطف الواجب عليه وعلى القبر
والمعلم الله في ذاته فحق الله تبارك وتعالى بالصدق والعدل والعدل

والله اعلم
والله اعلم

در نه باند من از آن است
 در طوطی خوش بیل بر او برین نام
 در اطراف جویع و گشت و خراج و نواب و نوازش او
 عقاب و عاصیان را بحدی است در میان دایره حکم خرد
 نادر و در نه از آن است در میان دایره حکم خرد
 در میان لطف آن بعد که هر چه را بخواهد در میان
 که در سینه موهبت جواب کسب زراعت عالم را از آن است
 صفت جو بگویم که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 که در استی که عالم حقوق و از آن است در آن است
 قیام و در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 از عالم است علم استغفار و در آن است که هر چه با سواد است
 سر و در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 انشراح که من از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 زنده است که من از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بهت حال از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 غیر محسوس است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بعد از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 کونم آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 نه در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 دیگر آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بهت است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است

تکمیل در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 لازم است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 واجب است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 محال است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 جو بگویم از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 که در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 زیرا که از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 زیرا که از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 آنجا که از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 سواد از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 تا از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 جو بگویم زیرا که از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بهت است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 غیر محسوس است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بعد از آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 کونم آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 نه در آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 دیگر آن است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است
 بهت است که هر چه با سواد است هم عالم را از آن است

الواجب بالذات او لزوم التسم او الدور وكلها مما هي ان فترم ان التسم الى الواجب
 بالذات **وهي** ان عمل تقدير التسم في عمل المكنات فتقول السبب الذي هو عمل
 في ذاته انما عد في ذاته لو لم يكن عدم كل في ذاته عدم في ذاته على فاعلمت في الوصف
 وقع ففقد الوصف مع الترتيب ولم يقع ففقد عدم على فترتيب الوصف فمن لم يتر
 السبب عدونه بالهتة فترتيب التسم بالذات الغير المتناهية على فترتيب الوجود
 الغير المتناهية وهل بهذا الاتراح مما خرج فلا بد من الوجود والذات **وهي** ان
 على تقدير تسم عمل المكنات فتكون جميع السبب والعلل مكنات مكن ان يصير لاشياء
 ان لم يكن الواجب بالذات فلا بد من تسم في الوجود بالهتة فلا بد من واجب الوصف
 بالذات **وهي** قوله نعم التسم في الارض في بيده آتية الترتيب ان تارة
 ان دليل اسباب واجب الوصف بالذات وتفضيله بان تقي الحوات والارض بل
 جميع المكنات فترتيب تسم ليس لها نور وجودها باعتبار ذواتها فالنور الذي
 هو نورها الذي تترتب لم يكن الا الواجب الوصف بالذات الذي هو بداية تسم
 وتظهر لغير **وهي** قوله نعم ان التسم في فاطر السموات والارض وتفضيله ان
 السموات والارض اجرام مصغرة في العدد والحقا دور الوجود فلو لا ان الواجب
 واجبا بالذات لتقتضيه وجوده على الوجود الذي هو عليه في العدد والحدود والوضع
 لها في وجودها على ذلك الوصف التسمي مستلزما للتسمي مما خرج كما ظهر ما يدل على
وهي ان وقوع الحوات التسمي على الترتيب الذي هو واقع دليل على وجود الواجب
 بالذات الذي يقتضيه ذلك الترتيب لانه لو لم يكن في الوصف واجبا بالذات لتقتضيه اسباب
 تسمى الى ذلك الترتيب كما في وقوع الحوات التسمي الى ذلك الترتيب ترجيح لا يخرج
 كما في **المطلب الثاني** في ذكر دليل التسمي في كثرة الدلائل ان الواجب المقتضى في ذاته
 الحكم على عدمه فيمكن ان يدل عليه التسمي مقدمه تسمى الى ما يكون الواجب بالذات
 يكون منها التسمي المقتضى احد ولو تقدم احد من التسمي من اقول دليل التسمي التي

الواجب بالذات هو الذي لا يتوقف على غيره

وهي

وهي

وهي

وهي

وهي

وهي

تترتب

تترتب عند الشرة احد ما ان الواجب الوصف بالذات هو مطلق الوصف المقتضى الذي هو
 باعتبار ذاته هو الواجب الوصف من حيث هو مطلق لا يتصور تسمه في ذاته او في غيره
 يتعلق به الامور الزائدة التي هي غير الواجب المقتضى لا يتصور تسمه في ذاته لان ذلك
 الامور مكنة فوجه من ذات الواجب الوصف في ذات الواجب الوصف الذي هو باعتبار ذاته
 موصوفا بالذات لا يتصور تسمه في الواجب الوصف **وهي** ان الواجب المقتضى الذي هو
 ذات الواجب الوصف اما ان يمتنع تسمه او ان لا يمتنع تسمه او ان لا يمتنع تسمه في ذاته
 لا يخرج لان التسمي جميع الاعداد التي هي واحدة فترتيب التسمي مثلا او عدد او في
 باقي الاعداد فترتيب لا يخرج وهو مقتضى الدال الذي هو مستلزم للحق بالذات ان الواجب
 المقتضى اما ان يقتضي الوحدة لذات الواجب الوصف او لا يقتضي تسمها
 التسمية في ذاته لا يمكن تسمه في ذاته في امور زائدة عليه والوصف لا يوجد في ذاته فلا
 ان يقتضي التسمي في ذاته مستلزما للذات وهو مقتضى الدال مستلزم الحق
وهي ان الواجب المقتضى اما ان يكون مانعا من وقوع التسمي او لا مانعا في ذلك لو وجد
 في الخارج كحقيقة وهو اول مستلزم لوحدة الذات **وهي** ان وجود الوصف
 الذي هو الواجب المقتضى اما ان يكون مقتضا لذات الواجب الوصف المقتضى لانه مقتضى
 والشان في ذاته ان مقتضى الذات دلائل مستلزم لوحدة الذات **وهي** ان وجود الوصف
 ان الواجب المقتضى لا يمكن ان يكون مقتضا لغير الواجب المقتضى في ذاته ان مقتضى
 النوع لا يحتاج الى التسمي لانه مقتضى الواجب المقتضى في ذاته ان مقتضى
 مقتضى الواجب المقتضى في ذاته مقتضى الواجب المقتضى في ذاته ان مقتضى
 بالوجود ولا يمكن ان يكون الواجب مقتضى الدلائل ان مقتضى الواجب المقتضى في ذاته
 ان مقتضى الواجب المقتضى في ذاته ان مقتضى الواجب المقتضى في ذاته ان مقتضى

١٢٤

وهي

وهي

وهي

لوحدة

وهي

تترتب

تقول القوم وهو انهم يدان القوم غيرهم فلا قيام للمعاداة الا انه اذ كل موضع غيره
لوجوده بوجوده ونفهمه كما قال امر المؤمنين على علم كل شيء لا يات في قوله
كسوف تغارتم في ذلك وهو هو ويدون لانه محض وان راي السنة قوله لا تاخذ
سنة اى لا تفرم النعاس كما تقرى الاضواء من غير قصد لان ذلك لا يكون الا
كانت صورة غارضة في عينه الطبيعية طبعا للارادة والابدان من سليل النقطة
فاما حيوته عين ذاته فلا تكون له ذلك وكسوف لفرم السنة التي من صورتات القوم
وانتارة ولا نوم له والا لما كانت حيوته ذاته فاستعمل على النوم لما فانه يكون
الحق عن الذات واذ كانت حيوته النوم مختلفة فلا تستعمل الاضواء لانه كما حق
لا يمكنه لفرم انطق اذ لا يجب لم فهو بيان في القوم وان راي الاضواء فانه قوله
لم تفرم الحيوات والارض من قبل الخلق والحالكة وما في الحيوات هو ما في القيمة القوية
في الارض نبات وما في الارض هو ما في القيمة الحسبانية من الاله الخلق مطلقا
لقوته وقوة الاله ان جميع الخلائق تحت تصرفه ونواصيته سيده ويضبطهم ما
تد وتواهيون في الفضل القابل لهم والقدار قوله نعم لانه في الحيوات او الضمائر
التي في مصادر الاضواء القوية بها المعنى انهم يدون العقلية والفرم من ذلك يقع
عنده الا باذنه الى دعوى الوكيل والتركيب فالاعمال القوية التي ترخوا
نفاذها كمن كتبه فيهم وسلطته تمور من ان يكونون وحيتهم اجسادهم بقوتهم
فالمون فكيف يتعلم غيرهم واذنه وارادته يولمهم لانفسهم ولا فعلهم الا انه لم زاد
في التمديد يعلم ما بين اندامهم وما خلفه الى ما خلفه من الاله وما بين الاله وما
لقد هم في الحيوات التي لم تخط بالانسان والارزاق والا فالا الى الاله وانما تعلم
الاعتقاد والظن والظن انهم لم يتعلم الا بالانسان والاله بالانسان كما كسوف
فهو العلم مطلقا وكل ذي علم يتعلم علم والاعمال والاعمال كما قال الخليل
سبحانك لا اعلم لنا الا ما علمتنا اى ان العلم علم من علم ففلام في الحقيقة الالهية
ويستخرج كرسية الحيوات والارض العلم اذ لا يفرق بين العلم والظن وهو في القوم

نفس

العلم

علم

وهو نصل من مفرد القوم عند القوم بل يكونه على حاله حتى يتبين كيف ان فصل عنه من اجل
تفاتيح في تجسيمه ويوحده بوجوده لم يفصل في ذاته عنه والانا قال في كرسية سنة ما قد افر
قوله عنده السلام قبل الموت فخرج من الله وقال طفورا له لو وقع العالم وما فيه القوم
في زاوية من زوايا قدر العارفا احسن به وذلك ليعلم بالحق وبقائه الكمال في كماله
العلم عنده بالقدرة وانت لم الحية اراد ان يفتيهم على العلم الذي علمه الذي علمه الذي
وبهذا اذا تعلق في المعنى قوله وسمي كرسية قوله الامانة وادان تعلق قوله علم ما بين الاله وما
ضلعهم والكرسي هو القوس الذي هو اللوحة المستعمل على صور جميع الموجودات كرسية
قوسه والبوص هو الورد الهل الذي هو اللوح المستعمل على كمالها وقضاها التي تبد
العلم العظيم وقد كانت النواصي الخفية بالحيوات النورية وما فيها من العلم في العالم
والعلم الخفي بجميع الالهات اذ علمها الله ذلك المعنى قوله ولا لولا جنة ما وهو لان التعليل
انما علم ان تو كان لها وحده غيره ولا وجود لها الا بوجودها وبها لا يكون في كسوف فكيف يتعلم
اذ القوية هي اقرب وجودها لوجهها فلا وجودها الا انه لم ينزل قوله الا هو الاله قوله في
ذال الذي يتبع عنده الا ما ذم به من القوم اعطوه والنزاهة م وقوله يعلم ما بين
الاله وما خلفه الاله قوله وسمي كرسية الحيوات والارض ولا لولا جنة من العلم
اعطوه والنزاهة م فقال وهو العلم الا بالاله لا تعلق في كسوف كل شيء بالعلم
والقوة والافناء العظيم الذي لا يتصور كرسية عظيمة ولا يدرك الاله وكل علم يتصور
غيره في كرسية عظيمة وكل عظيم نفس من عظمة عظيمة بالعلمية اعطيه ففانما الجحافل
فانظمة مطلقا في ذلك من كلام الله قوله فيما نصبه والقد علم حقا من كلامه انما الله في
خواص عنده الاله العظمة **سيف** ما روي عن امر المؤمنين من قوله قال قال رسول الله ص ما
قرأت بيده آية في دار الاله تا السيطان ثلثة ايام ولا يدونها س ولا قوة الا للعلم
يا علم علم ذلك وهو الله وجرا الله انزلت له اعظم **سيف** ما روي عن النبي قال كرسية
رسول الله ص وهو العود والغير قوله من قرأ آية الكرسي في كل صلوة مكتوب له عيشة من رزاقه

علم

الا الحوت ولا يواطف عليهما الا صدق او عاهد ومن قرأه اذا اخذ
 فيه فحبه امن به القدر ثم على نفسه وهاك ويحارها في الامارات التي حول
منها ما روى ان النبي تذاكر يوما افضل ما في التوراة فقال لهم امر المؤمنين
 ان اسم عن اسم الكرمي قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم آدم و
 سيد الوص محمد وداود وسيد الصلوة التوراة وسيد التوراة النبوة وسيد النبوة
 آية الكرمي ما فعل ان فيها من كل كلمة في كل كلمة من كل كلمة **منها** ما روى ان
 رسول الله صلى الله عليه وسلم قال من قرأ آية الكرمي مره فرغ عنه الفلكه من كل
 الدنيا والفلكه من كل ما في الارض **منها** ان اذا انا طلبت في العلم
 التي تتعلق بنذات القدر وصفاته المحققه والاضافه والفعال في نظرات
 في جميع آيات التوراة لم تجد جمله بهذه العلم بل مجموع في آية واحدة فيها الا في هذه
 والآية ذكرته فليد قال النبي صلى الله عليه وسلم ان آية التوراة **منها** ان مع اقوالها
 على انها تفيد للاعتبات استعملت على الله العظيم وهو الخالق القوي
 عن ابن عباس رضي الله عنهما ان اعظم الامور القوي وقدره على علم ان قال
 لما كان يوم بدر قال قلت يا رسول الله انظر فاذا صنعت قال
 حنت فاذا اتممت فقول يا قويم لا يزيد على ذلك ثم رخصت في القول
 ثم حنت وهو يقول ذلك فلما اراد ان يذهب وارجع وانظر اليه وكان لا يزيد
 عما ذكرت الى ان فتح الله عليهم لم يملك ان يظن بغيره الا انه التوجه وفرصتها
 على انها اقتضت في بيده الرب على ما ذكره في التوراة اصلها وانما ظلت الكفا
 ان جعل التوجه الى بيده اللآله الكرمي التي هي القوي على الله العظيم وسيد
 الاستجابة وعاء دوام الدولة العابرة وابتداءه ان لطفه الظاهر ضد الله
 في كل سلطنة وابتداءه اعمار دولته والفراد ليا وتوكله واخذل اعداءه ورفعه و
 امدد طلال رافعه على كانه الامام تد اللعالي والالام بالبنه وآله الكرام ثم
 في آخره في اوله في سيم ۱۹

۱۴۱

منها
منها
منها

منها
منها
منها

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۴۲

باب بدانکه این سبب اله ایت بر پیریدن اعضا
 باین آدیر از گفتار شیخ ابو سعید رحمه الله علیه حکایت کند
 که در میان در میان از هندوستان و هندوستانیان از فارسین
 که این کتاب نقل کرده اند در پیریدن اعضا آدمی و ذوالقرنین
 پنجم در عهد خود از حکما درخواست کرد و پوسته نگاه
 میداشت و این رساله است مشتمل بر هفت باب در
 بیان پیریدن سر و اطراف وی در بیان پیریدن دست
 راست در بیان پیریدن دست چپ و اطراف و سعد و غی
 وی در بیان پیریدن پشت و اطراف و چگونگی
 در بیان پیریدن سینه و اطراف و سعد و غی و حی
 در بیان پیریدن پا راست و اطراف وی که چه خبر
 مبدع در بیان پیریدن پا

باب اول اگر سر پر پادشاه و بزرگی باید و اگر کرد سر پر پادشاه
 در کار او بالا گیرد و بمراد رسد و اگر گوش راست پر دنگو شود و متری
 باید و اگر تفایر سر پر دانه کین کرد و اگر گوش چپ پر دانه بنگو
 یاد کنند و برداشتن ظفر باید و اگر بن گوش پر دنگو شود و اگر پیشانی
 پر دنگو دراز بود و دولت مند کرد و اگر چشم راست پر دنگو
 کرد و اگر چشم چپ پر دنگو غمناک کرد و اگر رخساره
 راست پر دنگو رستی و امینی باید و اگر رخساره چپ
 پر دنگو کارب باشد که ازان کار شرم ساز شود و بزرگویند از
 او را دوستی برسد و بزرگویند رحمتی رسد که صدقه باید دادن
 و اگر پشت چشم راست و اطرافش پر دنگو سفری کند دراز و اگر
 پشت چشم چپ پر دنگو همان او را دشنام دهند و اگر
 و بباله چشم پر دنگو بیچاره شود و اگر پهلو چپ
 از دلیلی بیمار کند و اگر پهلو چپ

القول

از سر چپ پر دنگو کند که کارهای او بالا گیرد و اگر لب
 پر دنگو که مدتی غایب بود باشد باز آید و اگر در همان پر دنگو
 او را یاد آور کنند بنگو و در میان گفته اند که بوسه
 و میندازن گویند که چنگ کنند و فارسیان گویند که طعام
 و اگر نرم گوش راست پر دنگو صومت کند و اگر نرم
 پر دنگو که مدتی غایب شده باشد باز آید و اگر گردن
 باید دادن و اگر کلو پر دنگو خورد و رو میا
 خورد بی غمناک شود در بیان پر دنگو
 راست و اطراف وی اگر دست راست پر دنگو
 و اگر بغل راست پر دنگو شود و اگر
 و اگر کف دست راست پر دنگو با
 و اگر پشت دست راست پر دنگو
 و اگر انگشت نزد دست راست پر دنگو
 میم پر دنگو بر رسد اگر انگشت

بیت میان پرده چنگی باشد و اگر انگشت خورد پرده شادمانی باشد
 در بیان پریدن دست چپ و اطراف و یک و اگر دست
 چپ پرده بیماری و علت پرده آید و اگر باز در چپ پرده چنگیم شده
 آید و اگر بغل چپ پرده از این عزیز خبر باید و اگر کف دست چپ پر
 سوختن یا پدید و اگر پشت دست چپ پرده جای ننگی باشد
 نزد دست چپ پرده ضررت یا بد و اگر انگشت میان پرده
 بر و اگر انگشت خورد پرده سفر کند در بیان
 پشت و اطراف و سر و اگر پشت پرده خوار پرده بد و ما
 باید بد شدن و صدقه باید دادن و اگر شانه راست پرده
 و اگر شانه چپ پرده مهتر باید و اگر پهلوئی است
 رعاشغول باید بودن و صدقه باید دادن
 به برادر رسد و این شوه و نیز گفته اند که
 پرده چینی زبان کند اگر تکی گاه از طرف
 بد که شرمسار گردد و اگر ترمیگاه پرده
 دید آید و اگر هر دو صد ترمیگاه پرده
 کمال

در سماجی صفت کند که دوست دارد و اگر ترمیگاه از طرف راست
 مالش ربار شوه و اگر از طرف چپ جهد و بر فرزند آید و اگر
 طرف راست پرده پذیر بود و اگر از طرف چپ پرده
 و اگر از میان سینه تناف پرده میراث بود
 پریدن سینه و اطراف و اگر سینه پرده فرزند بر غائب شوه
 فرزند آید و اگر معده پرده از افسوس کردن مردمان غمنا
 و نیز گفته اند که بیمار شوه صدقه باید دادن و اگر دل پر
 و صدقه باید دادن و اگر پستان پرده در خانه دشمنها باشد
 بسیار بماند و اگر پستان چپ پرده ضرر و برکت باید و اگر ناف
 بسیار پند و توانک شوه و اگر زمار پرده جاه باید و اگر فرجه
 و اگر فریب راست جهد بیمار شوه و اگر فریب
 در بیان پریدن باک است
 طمعه از غریب نیکو باید و اگر نانوئی ملا
 و بنزیک و اگر راقی است پرده دلیل کند
 پای راست پرده دلیل کند که بی نیاز گردد

کتابخانه
مجلس شورای ملی
تاسیس ۱۳۰۳

۱۴۷

۱۴۷
در سفر بزرگی منفعت ماند و اگر زیر بار سلامت چمدان
ن باشد و اگر انگشت زیر بار سلامت برسد مال باید و اگر انگشت
فیوض شش و اگر انگشت بدان چمدان معروف کند و اگر
چمدان را صحت پسند در بیان برسد
اطراف وی اگر پارچه چمدان بزرگی باید و اگر صحت چمدان
شدن و اگر اندرون چمدان حکم دارد و سفر کند
پس چمدان دلیل باشد جمع کردن مال و نیز کوچ کند و اگر
بد بزرگی باید و اگر با شش چمدان مال باشد و اگر
بچمدان زیاد شدن مال باشد و اگر انگشت میان برود
و اگر انگشت خورده چمدان جاه باید و در وقت پسند
در فراغ سفر کرد و الله اعلم

۱۴۷
۱۴۶
۱۴۵
۱۴۴
۱۴۳

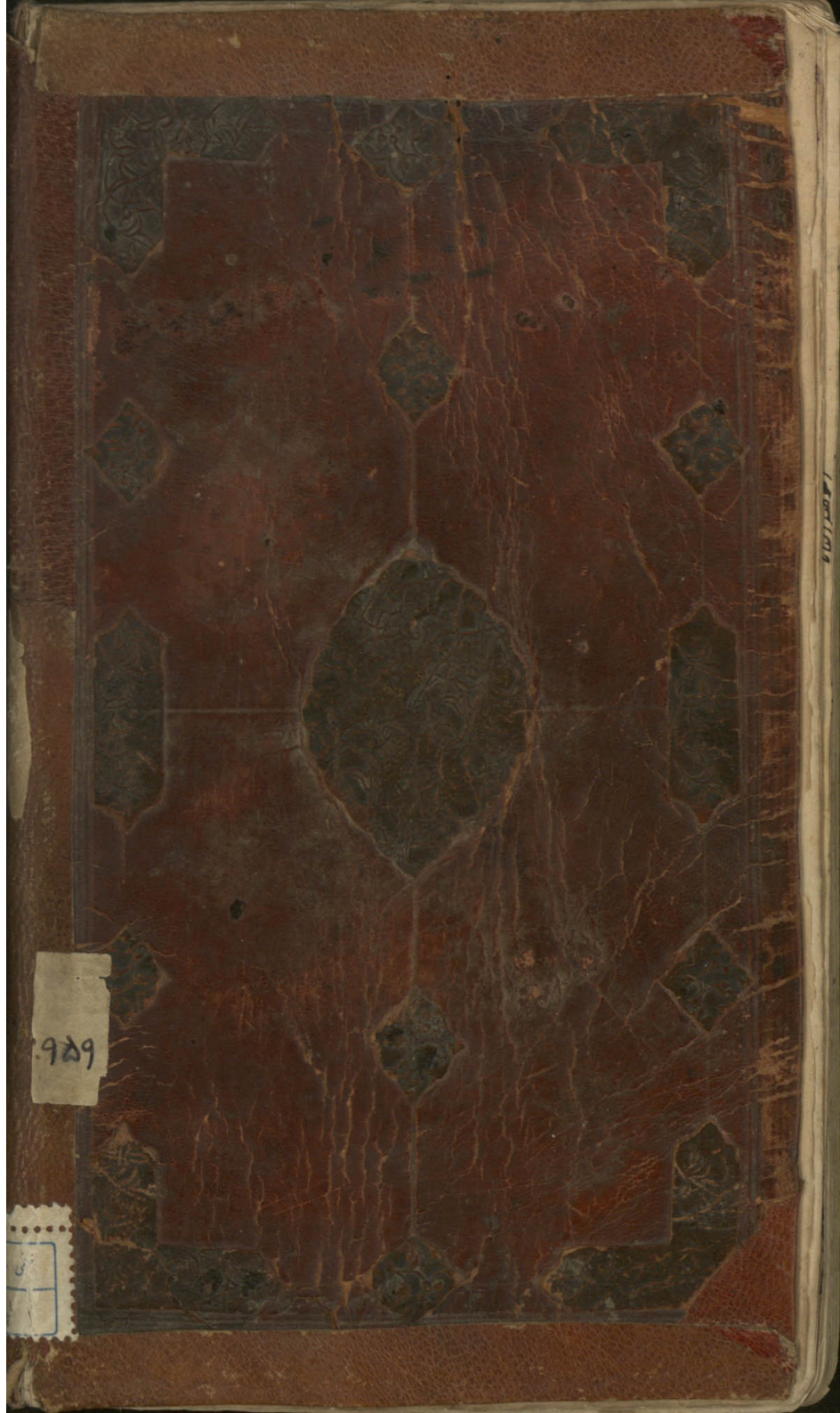
۱
۱۴۹

کتابخانه
مجلس شورای ملی
تاسیس ۱۳۰۲

۱۴۷

۱۳۵۱/۱۵۱

۱۳۵۱/۱۵۱

929

5

L. 101193